

ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.
SKANDINAVISK UFO INFORMATION

15. årg.

1

JAN. - FEB. 1973

LØSSALG:
Incl. moms kr. 5,75

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOL er en selvejende institution, der har til formål at udbrede kendskabet til UFO'er – uidentificerede flyvende objekter – ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed, samt at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne. SUFOL ledes af

Forretningsudvalget samt Repræsentantskabet

Forretningsudvalget består af syv medlemmer og vælges af repræsentantskabet. Forretningsudvalget forestår den daglige ledelse af SUFOL.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

FORRETNINGSUDVALGET

Formand: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

Kasserer: Gunner Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34.

Sekretær: Walkie-Talkie central og alarmringstjeneste: Xavier P. Madsen, Bakkehøve 8, 2970 Hørsholm, tlf. (01) 86 16 77.

Repræsentant for UFO-NYT: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Udvalgsmedlem: Peter A. Hansen, Erica-parken 61, 2. sal, 2820 Gentofte, tlf. 67 08 93.

Udvalgsmedlem: Erik Benny Johansen, Bækgården 16, 2620 Albertslund, tlf. (01) 64 16 01.

Udvalgsmedlem: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 35,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. 11 77 25.

Abonnement kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet.

Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i „UFO-NYT“ offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste nr. af UFO-NYT udk. omkring 1. april

REPRÆSENTANTSKABET – UFO-NYT

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, (adresse: se u. forretn. udvalg)

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Redaktionssekretær: Bodil Kromann, Hattemagerstien 32, 2300 København S., tlf. (01) 55 92 88.

SUFOL's REGNSKABSKONTOR: (giro 11 77 25) Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34,

SUFOL's EKSPEDITION:

Erik Benny Johansen, Bækgården 16, 2620 Albertslund, tlf. (01) 64 16 01.

SUFOL's RAPPORTCENTRAL:

Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOL's UDKLIPSCENTRAL –

Repræsentant for Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Duegård, Volshave, 4920 Søllested, tlf. (03) 94 11 69.

INFORMATIONSAFDELINGEN:

Peter A. Hansen, Erica-parken 61, 2. sal, 2820 Gentofte, tlf. (01) 67 08 93.

SUFOL's Foredragsafdeling –

Repræsentant for København: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Repræsentant for Sjælland: Finn Nielsen, Absalonsvænget 1, Ramsømagle, 4621 Gadstrup, tlf. (03) 39 04 51.

Repræsentant for Fyn: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentant for Midtjylland (8000-området): Ole J. Knudsen, Høegh Guldbergsgade 51, 8000 Århus C, tlf. (06) 13 20 54.

Repræsentant for Sønderjylland: Kai E. Møller, Felsted Vestermark, 6200 Aabenraa.

Repræsentant for Norge: Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N – 5030 Landås, tlf. (05) 28 01 26.
Foreningen UFO-Bergen Rapportcentral, telf. 28 01 26.

Artikler fra UFO-NYT må kun gengives med tydelig kildeangivelse:
UFO-NYT – Skandinavisk UFO Information.

INDEHOLDER bl. a.

2 ledere	1
NASAs opfordring til videnskaben	4
UFO'er over Sydafrika	5
Månen	15
Mars	17
Observationer	20
Rapport hjørnet	26
UFOnauter	28
Medlemsorientering	30
Diverse	32
Bog anmeldelser	35
Status over russisk Marsforskning	38

En status 1972-73

-én blandt flere opfattelser

2 LEDERE! -?

I dette UFO-NYT er der 2 ledere. Det vil vel nok virke lidt overraskende; men forklaringen er den, at SUFOI's formand og UFO-NYT's redaktør begge skrev én i sikker forvisning om, at den anden nok ikke havde gjort det. Når vi har valgt at bringe dem begge skyldes det, at de på fortræffelig måde supplerer hinanden - på trods af, at der som sagt slet ikke havde været talt leder de to herrer imellem.

Her er den ene...

af Iver O. Kjems

Selv om vi gerne vil starte 1973 med at bringe Dem gode nyheder, tør vi ikke love Dem, at UFO-problemet vil blive opklaret i år. Det er vi vist ikke mange i SUFOI, der tror.

Ganske vist er der mindst én af vore hjemlige UFO-profeter, der sådan lige så stille har løst hele gåden i sin fritid. Han vil blandt andet - allerede inden foråret er over os - have klarhed over, hvordan vi kan „tappe fri energi“, forudberegne atomsprængninger (!), flyve med hastigheder over lysets, m. m. Det er vi amatører naturligvis dybt imponerede over.

Men inden vi sælger kakkellovnen eller brænder el-regningen, er det aldrig af vejen at ofre lidt sund skepsis på de mennesker, der siger, at de har alle svarene, men ikke vil røbe dem, før vi er „modne“ til det. Endnu har ingen været modne nok.

Hvem er UFO-sagens egentlige fjender?

Egentlig er det påfaldende, at det netop er disse „profeter“, der oftest lufter teorier

om UFO-interesserede, der i virkeligheden er CIA- og regerings-agenter, travlt optaget af at skjule sandheden om UFO'erne for offentligheden. Hvis sådanne agenter findes, er jeg mere tilbøjelig til at tro, at de betaler fyrstelige honorarer til - eller selv optræder som - sådanne „vi ved alt om UFO'er - vi siger det bare ikke“-fyre. Disse personer, der efter eget udsagn omtrent er dus med „rumbrødrene“, udfolder i hvert fald - bevidst eller uafvidende - imponerende bestræbelser for at jage mange af de mennesker bort, der kunne påvirke myndighedernes holdning i gunstig retning. Folk bliver selvfølgelig nysgerrige; men de bliver også irriterede - og det er ikke just befordrende for tiltroen til et emne. Det er ikke få, der hastigt har forladt UFO-arenaen, syngende den lille strofe: „Det er sjovt, hvad du fortæller, men IH, hvor er det løgn“.

De store, skråsikre grin forsvinder lidt efter lidt

Nå, men trods disse forsøg på sabotage mod seriøs UFO-beskæftigelse har vi, i den seneste tid, været vidner til en glædelig udvikling. Nu er det ikke længere flertallet, der ler bedreviddende (og har medlidenhed med éns familie), når man taler om ikke-jordiske intelligensvæsener. Tværtimod har disse tanker netop for nylig fået videnskabens blå stempel! Videnskabernes Akademi i USA erklærede i året, der gik, at vi sandsynligvis allerede i vor levetid vil nå til den faktiske konstatering af liv i universet uden for Jorden.

Senere på året arrangerede NASA og Boston Universitetet en rundbordssamtale om konsekvenserne af den kontakt mellem Jordens

mennesker og fremmede civilisationer, som nu kun anses for et spørgsmål om tid. Deltagerne var astronom og videnskabshistoriker Richard Berendzen, Boston, antropolog Ashley Montagu, Rutgers universitet, fysiker Philip Morrison, Massachusetts Institute of Technology; exobiolog Carl Sagan, Cornell universitetet; teolog Krister Stendhal, Harvard; og biolog George Wald, Harvard. Der bliver her desværre kun plads til et par „pluk“ af nogle af deltagernes udtalelser. Morrison sagde f. eks., at vi først måtte erkende, at vi måske allerede modtager signaler, som vi ikke opfatter, fordi de er i „anti-kode“ – signaler, gjort lettilgængelige af en civilisation, hvis opfattelse af lettilgængelighed er totalt forskellig fra vores. Montagu tvivlede på, at mennesket vil være modtagelig for gavnlig viden. Efter millioner af års eksistens er mennesket stadig dybt forvirret – og vor naturs farligste væsen. Hvor vor egen race har kunnet lære ved mødet med fjerne civilisationer, har den snarere udryddet dem. Carl Sagan kom med den yderst relevante oplysning, at *ti års undersøgelse* efter radiosignaler fra de nærmeste 100.000 stjerner kun vil koste det samme som *én dags Vietnam-krig*, og at udsendelsen af ubemandede rumskibe til *hver eneste* af vort solsystems planeter vil koste mindre end ét års **OVERSKRIDELSE** af budgettet på det amerikanske raketværn! – – – „Da vi sendte Pioneer 10 afsted med den gyldne plakette af en nøgen mand og kvinde (se UFO-NYT nr. 2, 1972, red.), fik vi breve fra folk, der syntes, det var for groft at sende pornografi også til stjernerne. Dette viser, hvorledes mennesket ofte er bundet af sine egne tanker og ideer. – – – Lad os konstatere, at diskussioner som denne, der var utænkelig for bare et par årtier siden, viser os en radikal ændring af vort syn på mulighederne for ikke-jordisk liv.“, sluttede Sagan.

Også fra England kommer der godt nyt. British Interplanetary Society beskæftiger sig i øjeblikket meget alvorligt med en teori om, at Jorden bliver – og i de sidste 13.000 år har været – overvåget af fremmede intelli-

genvæsener, pr. sonde. En computerekspert, Anthony Lawton, er en af fortalere for teorien, og den britiske radioastronom Duncan Lunan fra Glasgow Universitetet har undersøgt radiosignaler fra Jorden, som af mystiske årsager kastes tilbage fra rummet. Han mener, de har et mønster, der kunne tyde på, at der er tale om et budskab fra fremmede intelligenvæsener.

Ifølge Lunan er der måske tale om apparatur, der befinder sig i en afstand, som nogenlunde svarer til Månens kredsløb, og herfra sender vore egne radiotransmissioner tilbage til Jorden. Han oplyser, at signalerne minder om morsekoden og giver indtryk af, at de intelligenvæsener, der kan have udsendt sonden, vil prøve om menneskenes intelligens er udviklet i en sådan grad, at de kan konstatere mønsteret i de tilbagekastede signaler.

På et møde i British Interplanetary Society i midten af december 1972, blev to af Duncan Lunans diagrammer, der er resultater af hans analyse, for første gang præsenteret. De har en slående lighed med stjernekort over den nordlige hemisfære, og på grundlag af optegnelserne synes sondens hjemsted at være dobbeltstjernen Epsilon Bootis, som befinder sig 103 lysår fra Jorden.

De stjernekonstellationer, som er optegnet efter mønsteret i de tilbagekastede radiosignaler, tyder på, at sonden er kommet til vort solsystem omkring 11.000 år før vor tidsregning.

Duncan Lunans opsigtsvækkende teori har naturligvis vakt en del kritik. Hans rapport vil imidlertid blive offentliggjort af British Interplanetary Society, som dog insisterer på, at der foretages grundige undersøgelser af radiosignaler, som tilbagekastes med forsinkelse, med henblik på at finde naturlige årsager til fænomenet, oplyser Daily Telegraph.

Politiken, 26. dec. 1972.

Hvad siger De så? – Naturligvis vil vi, så hurtigt som muligt, bringe evt. nyt om denne sensationelle undersøgelse.

... og her er den anden:

UFO-SAGEN...

HVAD BØR MAN GØRE VED DEN?

af Erling Jensen

Danmark er et lille land, men ikke desto mindre findes der hele tre regelmæssigt udkommende UFO-tidsskrifter udgivet af hver sin organisation. Man kan diskutere, om det er for mange eller for få, men grunden til, at der er tre, må søges i de mange forskellige opfattelser af, hvad man forstår ved UFO-sagen, hvad man lægger i den.

UFO-sagens store problem er, at næsten alle i virkeligheden véd så forfærdelig lidt om UFO'erne!

Problemet med UFO-organisationerne er, at de – måske en smule overdrevet – ved lige så lidt om UFO'erne som alle andre, hvad de fleste af dem ikke lader sig anfægte af.

... Jeg kan fornemme ramaskriget i baggrunden, og jeg vil derfor kort forsvare mine synspunkter.

Nu har jeg beskæftiget mig med UFO-problemet igennem mere end 14 år, hvad der selvfølgelig ikke er ensbetydende med at jeg kender alle svarene. Imidlertid forekommer det mig, at hvad der er sket af *positivt* på UFO-fronten mere skyldes enkeltpersoner end UFO-organisationerne. Det lyder nedslående, men er ikke helt forkert, når man betragter det objektivt.

Hverken SUFOI eller nogen anden organisation – måske lige bortset fra APRO – har formået at komme frem med *væsentligt* bevismateriale. Der er tusinde grunde til dette, men hovedårsagerne må nok søges i økonomi, uklar målsætning og mangel på arbejdskraft. De to sidste punkter er til dels også styret af økonomien.

Langt de fleste vægtige indlæg i UFO-debatten er kommet fra enkeltpersoner og hovedsageligt personer med videnskabelig uddannelse. Grunden til, at disse indlæg har haft større indflydelse end mange gode indlæg fra andre ufologer, må nok henføres til

det ret grundige arbejde, som den videnskabeligt skolede normalt udfører, men desværre har der nok været lagt endnu mere vægt på, *hvem* manden har været. Det evige snobberi for hvide kitler og en position! Det er beklageligt, men sådan er verden nu engang. Forhåbentlig ændrer det sig med tiden.

Målet for UFO-organisationernes arbejde må være at få offentlighed og videnskab til at acceptere UFO'ernes eksistens fuldt ud!

Midlet må i første omgang være vor indsamling og formidling af oplysninger om UFO'erne.

Når vi engang vort mål, er det helt klart, at jordens befolkning vil søge en kontakt med de fremmede intelligenser. UFO'erne har været her i århundreder, men de blander sig ikke, kontakter os ikke og grunden *kan* være, at jordens befolkning ikke på nuværende tidspunkt ønsker det. Hvis denne holdning blev ændret, er det muligt, at en kontakt hurtigt ville opstå.

Amerikanerne siger: If you can't beat them, join them! Mine 14 år har ledt mig til den konklusion, at såfremt vi overhovedet skal gøre os håb om, at få påvirket den store offentlighed i retning af en erkendelse af UFO'ernes eksistens, bliver vi simpelthen nødt til at tale samme sprog som videnskaben. Det er ikke meningen, vi skal til at snobbe for de hvide kitler og titlerne, men vi bliver *nødt* til at få kvalificeret og økonomisk hjælp til vor forskning for at vi skal gøre os håb om at komme ud over det døde punkt.

Det er grunden til at SUFOI og UFO-NYT holder en ret stringent redaktionel linie. Det er min overbevisning – og UFO-sagens historie beviser det – at det er til skade for sagen at blande den op med alle mulige „aspekter“, de mest spændende lånt fra den mindre seriøse del af den amerikanske ugepresse som eet UFO-blad gør det, eller at blande den op med hellige kontaktpersoner og vilde påstande, som et andet UFO-blad gør det.

Derfor fortsætter Skandinavien største UFO-tidsskrift også i 1973 med sin nøgterne holdning til problemet, en holdning *De* kan være bekendt! *Derfor* vil vi også bede Dem

om at støtte os – ikke i form af pengegaver – men ved at udbrede kendskabet til SUFOI og UFO-NYT. Vis bladet frem til venner og bekendte, og er de interesserede, sender vi dem gerne et prøveeksemplar af UFO-NYT.

Da Hynek-bogen først kommer om nogle måneder, har vi en anden nytårshilsen til UFO-NYT's abonnenter. Det er den første bog i vor nye debatbogsserie, og den hedder „UFO og VIDENSKABEN“.

Heri diskuteres seks fremragende videnskabsmænd – alle anerkendte autoriteter på hver sit felt – *hvorfor* de accepterer UFO'ernes eksistens, *hvorfor* UFO-sagen er blevet behandlet så ilde, og *hvad* man evt. kan gøre for at ændre dette.

De vil finde deres udtalelser højst interessante.

Lyt nu efter civilisationer i rummet!

– siger NASA til videnskabsmændene.

I Londonbladet **EVENING STANDARD** fra den 14. oktober 1972 ses i en artikel, modtaget samme dag fra korrespondent Michael Jeffries i Wien, under overskriften „REKLAME FOR DE SMA GRØNNE MÆND“, at:

„Eksistensen af andre intelligenser og civilisationer i rummet er så sandsynlig, at videnskaben nu burde iværksætte et seriøst program, hvor man lytter efter deres radiosignaler. Dette er hovedkonklusionen af en rapport, der om kort tid udsendes af NASA, det amerikanske rumfartscenter. Den hviler på resultaterne af Project Cyclops, der menes at være det mest omfattende studium af ujordisk intelligens i vore dage.

Denne 100.000 dollars undersøgelse, udført under NASA's og American Society for Engineering Education's auspicer, er netop afsluttet.

Dr. Bernard Oliver fra det amerikanske Stanford University fremlagde de første detaljer fra det forskningsprogram, han ledede, her i Wien på International Academy of Astronautics' møde om kommunikation med ujordiske intelligenser – CETI*).

Også skeptikerne kan forvente et chok. Nye opdagelser indenfor astronomi og biologiske videnskaber i de sidste 30 år – især troen på, at aminosyrer, forløberne for liv, kan dannes under vor galakses udviklingsprocesser – ændrer argumenternes vægt.

Dr. Oliver, som også er vicepræsident for forskning og produktudvikling i Hewlett Packard firmaet i Colorado, fortalte videnskabsmændene: „Efter al sandsynlighed har intelligente civilisationer eksisteret i galaksen i fire eller fem milliarder år.

Det forekommer meget sandsynligt, at mange af disse har etableret interstellar kontakt. Hvis det er tilfældet, har kommunikation fundet sted mellem civilisationer i æoner, og det kan meget vel være, der findes særlige „færdselsfyr“ eller signalstationer, så unge racer som vor kan tilslutte sig det galaktiske samfund“. Han kalder det vor „galaktiske arv“.

I *Sunday Telegraph* for den 15. oktober 1972 blev historien taget op af Annelise Schultz fra Wien under overskriften „SØGNING EFTER LIV I RUMMET“ –

„Intelligensvæsener eksisterer højst sandsynligt uden for solsystemet og har sikkert været i interstellar kontakt med hinanden i „æoner“, fortalte en forsker i går ved en konference.

En skønne dag slutter Jorden sig måske til disse galaktiske samfund og kan – som den yngste form for intelligent liv – drage nytte heraf, erklærede han.

Dr. Bernard Oliver, en amerikaner, talte den sidste mødedag på astronaut-konferencen i Wien og berettede om sit lands Project Cyclops, som er helliget eftersøgningen af

*) Communication with Extra Terrestrial Intelligence.

signaler fra civilisationer uden for solsystemet.

De bedst egnede mikrobølger til kommunikation med ujordiske, intelligensvæsener ligger mellem 1.420 og 1.662 megahertz, sagde han, men det kræver „en hel skov“ af gigantiske radioteleskoper, computere og anden indviklet teknik at afsøge himlen for sådanne signaler.

Professor Sebastian von Horner fra Greenbank Observatory i Amerika udtalte, at vor

galakse – Mælkevejen – indeholder ca. 2.000.000.000 planeter, hvor der er mulighed for højere former for organisk liv. Den nærmeste er omkring 15 lysår borte, alt for langt væk til astronautiske ekspeditioner, men dog indenfor eventuelle signalers rækkevidde.

Ifølge professor von Horner kan der eksistere ca. 40.000 teknisk udviklede civilisationer i vor galakse“.

Flying Saucer Review, sept.-okt. 72 /BK.

UFO- fotografier fra Umkomaas - og en politi- rapport fra Durban

Udsnitsforstørrelse af foto 1.

Philip J. Human.

Her er igen et par fotografier af, hvad der påstås at være et uidentificeret flyvende objekt. Artiklens forfatter, der i mange år har været „Flying Saucer Review's“ repræsentant i Sydafrika, tager påstanden til efterretning. Men vi håber, at en mere detaljeret undersøgelse vil følge.

Kl. 4 om morgenen, søndag den 23. juli 1972, fik Eridanio di Marco, tilsynsførende ved Saiccor's kemiske laboratorium, fri. Efter at have vasket sig og skiftet, forlod han fabrikken i bil for at tage hjem. Han havde

ikke særlig travlt, og efter ti minutters kørsel nåede han gaden, hvor Umkomanzi-ejendommen ligger. Her har han en lejlighed med udsigt over byen Umkomaas, South Coast, Natal, Sydafrika.

Han udtaler, at han pludselig, 30 grader over horisonten, opdagede et meget klart lys, der fløj fra nord mod syd, men samtidig bevægede sig fra venstre til højre og op og ned i jævn fart.

Da han kom hjem, skyndte han sig ind i soveværelset, vækkede sin kone Marina, greb sit kamera og gik ud på balkonen, hvorfra han kunne se objektet meget tydeligt. Da var det, at han opdagede, at han ikke havde

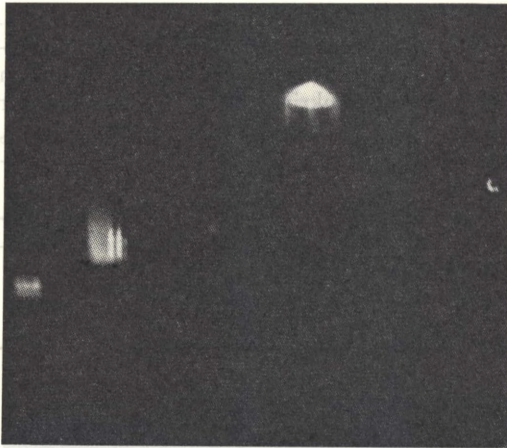

Foto 1.

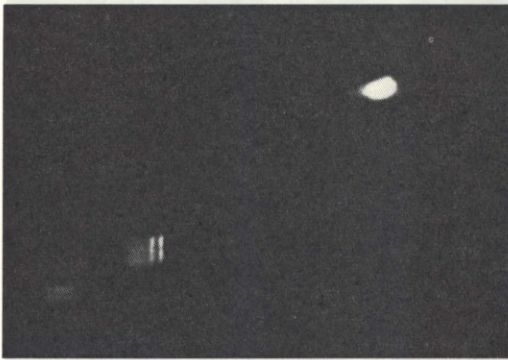

Foto 2.

film i kameraet, så han skyndte sig ind og fik én i. På det tidspunkt så også hans kone objektet. Det var en noget skyet morgen og stadig meget mørkt. For at undgå lysene fra et nærliggende hotel var det nødvendigt at rette kameraet opefter i en skrå vinkel, før han tog to skud på 3.5 fps (? - blænden?), hver med omkring et minuts ekspone- ring.

Da objektet stadig var klart synligt, siger han, at han besluttede at se nøje på det gennem sin kikkert. Han blev overrasket over at se, at formen mindede om et neon-rør med runde ender, og omtrent så stort som hans tommelfinger, når han strakte armen. Det var svært at bedømme genstandens hastighed og den afstand, den havde tilbagelagt, siden

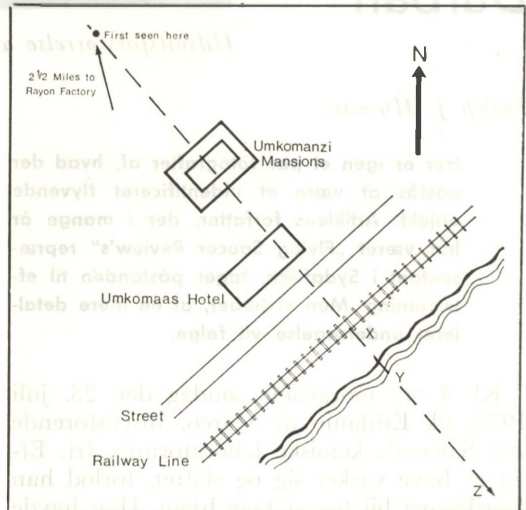
han først så den. Der var ingen lyd. Den fortsatte sin rejse i samme retning, og begge betragtede den, indtil den kun var på størrelse med et nålehed og forsvandt helt. Klokkeren var da fem, og det var sengetid.

I løbet af den følgende uge fremkaldte han filmen i Saiccor's laboratorium, men siger, at han ikke nævnte hændelsen for nogen, for ikke at blive latterliggjort. Den næste weekend lavede han nogle flere aftryk, i håbet om at de ville blive bedre end de første. Det var ved et rent tilfælde at jeg hørte om observationen - gennem én, der havde set et kasseret aftryk i mørkekammeret. Jeg overtalte di Marco til at fortælle mig om det, og med mange skuldertræk og håndbevægelser beskrev han, hvad der var sket. Da jeg fortalte ham, at der var mange folk, der gerne ville undersøge denne observation, gav han mig meget venligt de bedste aftryk til brug for Flying Saucer Review. Han tilbød at sende negativerne til undersøgelse, hvis det blev nødvendigt (se kommentaren af Percy Hennell).

Jeg spurgte ham om de slørede hvide mærker i forgrunden af billedet, men han vidste ikke, hvad det var.

Han sagde at han, da billederne blev taget, lagde mærke til flere store stjerner i den del

Fig. 3.

af rummet, da skyerne spredtes et øjeblik, og han var omhyggelig med at hælde kameraet, for ikke at få lys fra bygninger og gadelygter ind i synsfeltet. Jeg vedlægger to aftryk af hans første foto. Det andet er mindre tydeligt. Hvad der er overraskende er, at for det bare øje mindede objektet om et blændende, hvidt lys. Men på fotoet minder det om en skive, og gennem kikkerten var det omtrent cigarformet, men ikke helt. (Begge fotos blev sendt senere – red.).

UFO'et ved Durban havn

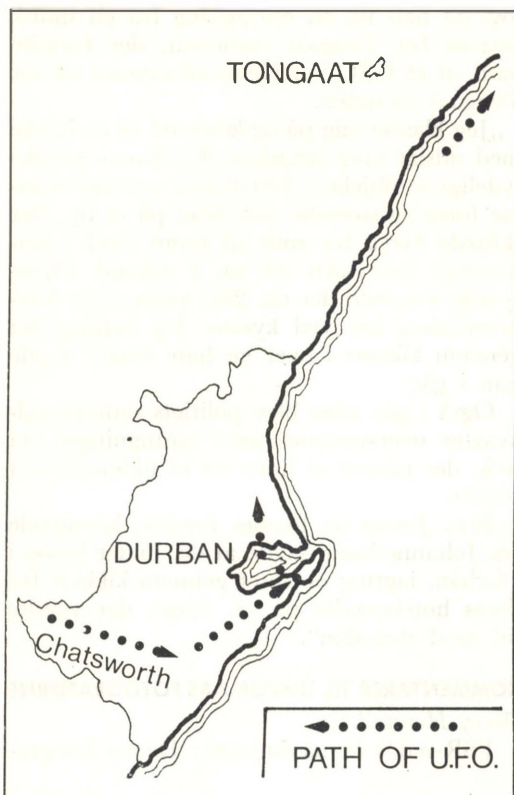
Umkomaaas fotografierne blev kulminationen, for mig, af nogle få uger, der havde været meget spændende for en UFO-interesseret sydafrikaner. Fort Beaufort hændelsen, og furoren der fulgte, havde taget os med storm fra slutningen af juni og den første del af juli. Derefter var der andre rapporter fra forskellige dele af landet, som jeg forstår vil blive behandlet i Flying Saucers Review. Men der var én hændelse, kun tre dage før Eridanio di Marco siger at han tog sine billeder, hvor jeg kom til at spille en lille bitte rolle ved offentliggørelsen.

Et UFO var blevet observeret af politifolk over Durban havn om morgenen den 20. juli. Hændelsen blev rapporteret af Radio Port Natal i nyhedsudsendelsen kl. 6,30 om morgenen*). Jeg telefonerede straks til oplæseren, og bad om en gentagelse på engelsk, i den næste nyhedsudsendelse kl. 7,30. Han spurgte om jeg var en „stjernekygger“. Jeg svarede: „Ja“.

Da jeg var nødt til at tage på arbejde før kl. 7,30, satte jeg min båndoptager til og min kone tappede udsendelsen. Oplæseren startede med at sige: „Og nu har jeg noget for alle stjernekyggere . . .“

En mere detaljeret redegørelse blev givet i *Natal Mercury* den 21. juli 1972, under overskriften „RÅDVILDE POLITIFOLK SER UFO OVER BUGT“. Objektet blev først set kl. 3,30 om morgenen. Her er avisartiklen:

*) På Afrikaans-sproget.

Path of UFO = UFO'ets bane. Fig. 4.

„Tjenstgørende politifolk på politiets radiostation blev i de tidlige morgentimer i går forbløffede over at se et UFO svæve over Durban havneområde i mere end en time.

Senere rapporterede en politimand fra Tongaat at have set et lignende objekt.

Politiets omstillingsbord blev oversvømmet med opringeringer fra folk, der så UFO'et.

En indisk betjent fra Chatsworth-stationen rapporterede, at han kunne se objektet, kort efter at de første rapporter indløb.

Hele staben på radiostationen – ni mænd – så objektet, som skiftede farve fra rødt til grønt, bevæge sig fra Chatsworth området til Wentworth, før det bevægede sig mod nord i en „utrolig fart“.

Observationen af objektet blev indført i stationens protokol. Kl. fem om morgenen var reservebetjent Chris de Wet hjemme, han

sov, da han fik en opringning fra en indisk betjent fra Tongaat stationen, der fortalte ham, at et UFO var blevet observeret ud for Tongaat stranden.

„Jeg klædte mig på og kørte ud til en bakke med udsigt over stranden. Jeg kunne ganske tydeligt se objektet. Det havde omtrent samme form og størrelse som lyset på et fly. Det skiftede farve fra rødt til grønt med regelmæssige intervaller på ca. 1 sekund. Øjen-synligt svævede det ca. 200 meter over hav-overfladen, tæt ved kysten. Jeg iagttog det gennem kikkert i over en halv time,“ sagde han i går.

Også i går aftes blev politiets radiohoved-kvarter oversvømmet med opringninger fra folk, der påstod at have set et uidentificeret objekt.

Mrs. Jooste og hendes familie, besøgende fra Johannesburg, sagde at de, under besøg i Durban, iagttog objektet gennem kikkert fra deres hotelværelse på 16. etage, der vendte ud mod stranden“.

KOMMENTARER TIL UMKOMAAS FOTOGRAFIERNE

Percy Hennell.

FSR-red.'s bemærkninger: De to fotogra-

fiers negativer, i en enkelt strimmel, blev straks afhentet af hr. Human. De blev sendt til undersøgelse hos FSR's fotoekspert, hr. Percy Hennell, og det er hans forstørrelser, der er blevet brugt sammen med hr. Humans artikel.

Her har vi ægte fotografier af et lysende objekt; der er intet synligt tegn på falskneri. Men de er typiske for de uheldige fotografier, vi som regel får af, hvad der påstås at være „de ægte varer“.

Jeg vil ikke påstå, at jeg ved, hvad de „ægte varer“ er, men det må være tilfredsstillende for nogle atter at se, på foto 1, det typisk „paddehatte“-formede objekt. Det er interessant at lægge mærke til – og dette er et vigtigt punkt – at fotografen i sin ophidselse „rystede“ kameraet op og ned, og denne bevægelse er blevet synlig på billedet af objektet.

Billede nr. 2 er dårligt og fortæller os ikke meget. Atter kan man se, at kameraet har været rystet.

Flying Saucer Review, sept.-okt. 1972 /S.H.C.

Den sydafrikanske mini-bølge 1972

I. del

Charles Bowen.

Braeside bredsidens, affyret af farmer Bennie Smit og hans „politi-allierede“ fra Fort Beaufort, da de konfronteredes med et landet UFO den 26. juni 1972, udløste en storm af indignation og protest. Den udholdende „gæst“ – om det nu har været et rumskib, en sonde, indbildning, en kollektiv hallucination, en ildkugle, en „tænkende kugle“ eller hvad man ellers kan forestille sig – opførte sig på en måde, der lader formode, at den var under en vis intelligent kontrol, på trods af den brutale mishandling, der blev den til del¹.

Protestbreve strømmede ind til bladene. De havde på deres side travlt med at fare hid og did for at få råd hos eksperter, der sædvanligvis var eksperter i noget helt andet og ikke kendte noget til UFO-fænomenet. Når aviserne nåede igennem til undersøgelse og rapportoptagelse, gjorde de ofte et fint stykke arbejde – som vi vil se senere. Ved en enkelt lejlighed lykkedes det dem at få fat på en, der vidste noget om emnet og en generelt orienterende artikel blev resultatet.

Artiklen bragtes i *Rand Daily Mail* den 8. juli 1972 under titlen „UFO'er – fup eller

fakta? Forfatteren var Frank Morton, en af vore læsere, til hvem vi i hæfterne *FSR Case Histories* allerede har udtalt vor store taknemmelighed over de nyttige oplysninger, han forsynede os med i de første dage af Fort Beaufort bølgen. Mr. Morton, der blev præsenteret som repræsentant for APRO, fremlagde i artiklen et fornuftigt resumé over UFO-fænomenet fra farmer Martins „tallerken“ fra 1878 og LeRoy, Kansas-bølgen fra 1897, via den klassiske Ny Guinea-bølge*) og Kelly-Hopkinsville troldene**) til Fort Beaufort; han indlagde et sønderlemmende angreb på afdøde George Adamski. Desværre gav han, bortset fra uddrag af afdøde Dr. James E. McDonalds manuskript til AAAS², ingen kildehenvisninger, skønt mange af hans kilder kan genkendes af alle, der er godt inde i litteraturen om emnet. Artiklen var ledsaget af en gengivelse af Lars Thörn fotografiet, taget ved Skillingaryd i Sverige den 6. maj 1971, undersøgt af GICOFF***) og rapporteret af Sven-Olof Fredrickson til *Flying Saucer Review*³. Dette bragtes også uden nogen form for henvisning.

Ugen før, den 1. juli, bragte det samme blad en udmærket artikel af Lin Menge, som havde interviewet en række personer, hvis navne var fulgt i kølvandet efter Fort Beaufort affæren⁴. „Jeg kender ingen lov, der forbyder én at skyde på indtrængende ude fra rummet“, var svaret fra general D. A. Bester, chef for det sydafrikanske politi, da journalist Menge bragte sagen på bane. Generalen kom med et par udflugter, før han indrømmede, at en overbetjent var i gang med en undersøgelse og han afsluttede samtalen med en bemærkelsesværdig udtalelse:

„Man kan ikke give regler for den slags; der har været mange rapporter om disse objekter gennem årene, men jeg har al-

drig haft fat i en, der var autentisk. Den slags ting har aldrig eksisteret“.

Lin Menge forudså, at politiet i Fort Beaufort ville få en påmindelse: „Hold jer til indfangningen af indbrudstve, eller . . .!“

Interessen for UFO'er steg i nogle uger, og i den tid indkom der en del rapporter. Jeg siger ikke, at Fort Beaufort opstandelsen udløste *alle* disse rapporter, men den må have været ansvarlig for, at folk er blevet opmuntret til at se op mod himlen; men det er muligt, en hel del af rapporterne drejede sig om almindelige fejlfortolkninger. Kun få af de andre hændelser vakte så stor interesse som Braesidefarmens udholdende, landede UFO. Jeg mener, der kan være grund til at beskrive samlingen af begivenheder i Sydafrika i juni, juli og august 1972 som en mini-bølge.

Her er et resumé over en del af hændelserne.

1. Wellington

(Cape Province), den 1. juli 1972. Lige før kl. 07,30 blev Mr. J. Fourie fra Basson Road, Wellington, vækket af sin kone, som udpegede en klar, orange „genstand“, der svævede over Wellingtons børnehjem. Mr. Fourie fortalte: „Jeg løb udenfor og så på denne genstand. Den lignede en flyvemaskines mavelys, det tændtes og slukkedes på en flimrende måde. Den var ca. 260 m over jorden og havde størrelse omtrent som et kaffebord. (Hvor meget er det? red.) Den svævede der bare“. Vidnet så den et stykke tid, så steg den og bevægede sig i retning af Paarl, før den fløj over bjergene mod Worcester. Mens den fløj bort, ændredes farven til hvid. Under hele hændelsen var objektet uden lyd. Der var endnu et vidne, den lokale mælkemand, Mr. Basson. (*The Argus*, den 1. juli 1972 – aftenavis).

2. Constantia

(Cape Province), den 1. juli 1972. Mrs. B. Merand fra Meadowridge så et rundt, hvidt lys med to haler nedenunder, ligesom „stjernerkestere“, svæve bag en række træer på

*) Se UFO-ORIENTERING, side 30–36.

**) Se UFO-ORIENTERING, side 107–109.

***) Se UFO-NYT nr. 6, 1971.

Constantia Road lige overfor den nye idrætsplads. Efter ca. fem minutter steg lyset, fortalte Mrs. Merand, og fløj i retning af Constantiaberg fyr. Klokken var 22,30, og objektet lignede en gylden stjerne. Mr. R. Hurly, formand for Cape Towns astronomiske selskab mente, objektet kunne have været den klare stjerne *Canopus*, der gik ned på det tidspunkt. (*Cape Times* fra 3. juli 1972).

3. Durban

(Natal). Den 3. og 4. juli 1972. Mr. A. G. Hill fra Marine Parade rapporterede, at han så et usædvanligt, flimrende, klart objekt over havet et par morgener efter hinanden. Første gang han så det var omkring kl. 6 den 3. juli, da han vågnede. Da han kiggede ud af vinduet, så han en genstand formet som en knogle med en „kileformet genstand, der nåede en trediedel af vejen ned“. Den pulserede og lignede en forlovelsesring med en masse diamanter. Den lynede som en klynge på 100 klare stjerner. Mr. Hill mente det måske kunne have været en komet. Den 4. juli kl. 5.40 så han igen „denne“ genstand, firkantet og uden den lynende svejseflamme-effekt som dagen før. Det så ud som om der var stykker, der skallede af og faldt ned fra bunden; objektet skiftede ikke farve. (*Daily News* fra den 4. juli 1972).

4. Kraankuil og Witput stationerne, Orange River, den 5. juli 1972. Et UFO sås af tre stationsforstandere ved stationer langs hovedlinien for trans-Karoo banen, ca. 160 km fra Kimberley i nærheden af Orange River. Mr. Lourens Rautenbach så det først fra Kraankuil stationen omkring kl. 21.00, hvor det kom fra Petrusville-kanten. Han fortalte, det lignede en ildkugle, der skiftede farve fra blå til grøn. Det forekom ham at være ca. 25 cm i diameter (i en arms længde? – C. B.). Mr. Rautenbach berettede, at det flimrede langs yderkanten og så ud, som om der var liv indeni. Det ændrede størrelse, da det svingede væk i en halvcirkel mod Orange River stationen, som blev alarmeret.

På Orange River stationen så Mr. Francois van Rensburg objektet, da det kom over

en højderyg i retning fra Hopetown. Det var hvidgult og bevægede sig lydløst i fast højde, (ret linie) flimrede, idet det tonede ud i nordlig retning mod Witput.

Mr. Nick Basson på Witput station blev ganske rystet ved at se det „ujordiske“ objekt svæve over bagagevognene i stationens gård. Han fortalte, det havde størrelse omtrent som en tallerken (som han så det? – C. B.) og det var ravgult. Derefter fór det afsted over Hopetown. En halv time senere fór objektet (eller et andet? – C. B.) „tilbage forbi stationen“ i retning af Orange River. Det så endnu større ud denne gang. Senere vendte det tilbage på samme rute efter tilsyneladende at være gået mod Luckhoff, og til sidst forsvandt det på vej ned mod Orange River. (*The Pretoria News* fra 6. juli 1972).

5. Pietermaritzburg

(Natal), midnat den 22. juni 1972 (rapporteret den 6. juli 1972). Mr. Colin Vary, forretningsmand og kvalificeret pilot, var sammen med en veninde, Miss Carole Mitchell. De var på vej hjem og var nået til hjørnet af Boshoff Street og Prince Alfred Street, da Mr. Vary så et objekt med en tilsyneladende størrelse som en cricketbold komme til syne over Alcan fabrikken. UFO'et bevægede sig i retning fra Impendhle mod Oribi i 1,2 km's højde efter Mr. Varys bedømmelse, med en hastighed på omkring 650 km i timen og for nedadgående med et fald på ca. 900 meter i minuttet. Det var klart og blågrønt. Før nogle træer tog udsigten bevægede det sig en anslået distance på mellem 15 og 25 km på nogle få sekunder. Mr. Vary sagde, at UFO'ets faktiske størrelse må have været omtrent som en bus; det var afgjort et massivt objekt og det var ikke noget jetfly. Den 5. juli fløj Mr. Vary over området og så ned fra den position, hvor UFO'et havde været, da det først blev set, og det var dengang han dannede sig sin mening om dets faktiske størrelse. (*The Nata Witness* fra 6. juli 1972).

6. Johannesburg,

den 6. juli 1972. Set af snesevis af mennesker og rapporteret af Mr. G. Duveen fra

Gresswold, som sammen med sin kone og fire venner betragtede et lysende orange-farvet objekt i ti minutter, da det fløj tværs over himlen „med fantastisk fart“. Om tidspunktet ved vi kun, det var „om natten“. (*The Star*, fra 7. juli 1972).

Det var sandsynligvis det samme objekt, der af folk i Inanda, Illovo, Lindsfield og Kew ifølge rapporterne underholdt med en halv times optræden over Johannesburg omkring kl. 21,00. Mr. John Hotine fra Third Street, Kew, fortalte, at han i det klare lys kunne se en refleksion på den ene side, når han så på det i kikkert. Det var ballonformet. Mr. G. Kraft fra Linksfield sagde, det lignede en flammende fjerkest.

7. Port Elizabeth

(Cape Province), den 7. juli 1972. Omkring kl. 19,50 modtog *Eastern Province Herald* en telefonopringning fra en læser, Mr. J. Erasmus, som meddelte, at han havde set et objekt, hvis tilsyneladende størrelse var som en tennisbold, og som skiftede farve fra gul til hvid. Det svævede over posthuset og havde været der i mindst 15 minutter. En journalist og en fotograf afsøgte himlen fra taget af *Heralds* bygning og lokaliserede et blinkende objekt i næsten den modsatte retning, højt over Newton Park. Det passerede bag en sky, og da det igen kom til syne, tog fotograf Geoffrey Allen flere billeder gennem en lang telelinse (35 mm kamera med 640 mm linse, eksponering en femtedel af et sekund).

Objektet udsendte rødt, hvidt og grønt lys og så ud til at gå i to dele med lange mellemrum. Kl. 20.45 var det forsvundet. Det paraplyformede billede blev taget med telelinsen. Filmen var en 800 ASA, og den blev fremkaldt i 15 minutter. (*The Cape Times* fra 7. juli 1972).

En talsmand fra det sydafrikanske flyvevåben undrede sig over Port Elizabeth UFO'et. Der havde ikke været natlige flyveøvelser på det tidspunkt, UFO'et var i syne. National Airways Corporation og Algoa Flying Club sagde, at deres sidste flyvning var kl. 18,00, og der var ikke andre lette

Fig. 1. UFOet over Port Elizabeth, taget af fotografen Geoffrey Allen, der anvendte et 35 mm kamera med 640 mm linse.

Begge billedtekster er oversat fra avisens. Det er ikke FSRs!

Fig. 2. Denne gruppe UFO'er blev fotograferet over Port Elizabeth. Dette billede viser det måneformede „moderskib“ og hvor stor afstanden er til „rekognoscerings-fartøjet“, der bevæger sig „spjættende“, som man kan se på optagelsen, der er taget på tid. Den ægformede facon var den, det havde for tilskuerne.

flyvemaskiner i området. South African Airways' Boing-fly fra Johannesburg ankom planmæssigt kl. 20,30. Den ledende meteorolog sagde, at de ikke havde opsendt nogen vejrballon på observationstidspunktet. (*The Argus* fra 7. juli 1972).

8. Queenstown

(Eastern Cape Province), den 3. juli 1972. Mr. R. P. Golding fra Sandringham fortalte, at han og hans kone omkring kl. 20,00 havde set et objekt, der „lignede to stjerner, der var sat sammen, med et rødt lys nederst og et grønt lys på toppen. Dette objekt så ud til at befinde sig over lufthavnen. Mr. Golding sagde, at hans radio, der var indstillet på Springbok Radio på FM på det tidspunkt, „blev mærkelig“. Objektet gik op og ned ca. 10 gange, faldt så tilsyneladende lige ned fra himlen og forsvandt bag det hus, der ligger bagved Goldings bolig. Trods forespørgsler fra de lokale journalister fandt man ingen andre i området, der havde været ude for radioforstyrrelser. (*The Daily Representative*, Queenstown fra 4. juli 1972).

9. Fish River broen

(Eastern Cape Province), den 5. juli 1972. Lastbilchauffør ved jernbanen, Mr. Mitchell Struwig fra Port Elizabeth, og hans assistent, Mr. Thys Breed, kørte ned gennem Fish River passet på landevejen fra Port Elizabeth

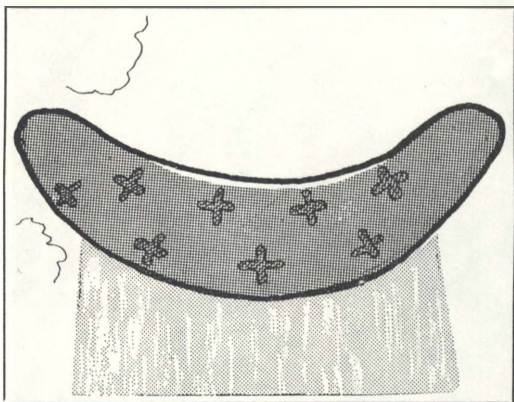

Fig. 3. Genstanden fra Fish River, tegnet på basis af vidnernes skitser.

til East London kl. 1,25 om natten, da Mr. Struwig på venstre side af floden i nærheden af Fish River broen så et halvmåneformet, lysende, rødt objekt på himlen. Det så ud til at være dækket af et uregelmæssigt

mønster, ligesom dækket af et net eller af reb. Tre eller fire minutter efter den første observation dalede objektet ud af syne bag bjergene. Der blev pludselig iskoldt inde i bilen: „Noget der ellers aldrig sker, for der er altid meget varmt“, sagde Mr. Struwig. Objektet havde form som en sutteflaske, men med afrundede hjørner, og vidnet bedømte det til at være ca. 100 m i diameter. Det var mørkere rødt end det lys, det udsendte. Mr. Struwig kender ruten godt: han kører den næsten hver nat. (*Daily Dispatch* fra 6. juli 1972).

10. Over Natal

og andre steder i den uge, der sluttede den 9. juli 1972. På en ikke opgivet dato rapporterede en kaptajn og besætningen på en South African Airways Boing 727 et „klart, hurtigt flyvende objekt“ lige i nærheden. Kaptajn Chester Chandler fortalte, at UFO'et jagtede maskinen et stykke tid, før det bøjede af mod sydvest. De fløj i 2.743 meters højde og gav jordkontrollen i Durban løbende underretninger om objektets bevægelser.

Rutemaskinen fløj med 482 km i timen, da begivenheden fandt sted, og var ved at gøre rede til at lande i Durban. Førstepiloten, Mr. Graham Smith og flyvemekanikeren, Mr. G. Koekemoer, så også objektet. Kaptajn Chandler sagde, at UFO'ets form var utydelig. „Det var et klart lys, som jordkontrollen forsikrede os ikke stammede fra noget fly, de kendte til“. Forespørgsler hos S.A.A.F.*) og andre autoriteter gav negative svar. Kaptajn Chandler fortsatte: „Jordkontrollen var meget ophidset over objektet, da det er deres ansvar at se til, at intet befinder sig på vor rute“. Objektet passerede kl. 20.50 og jagtede flyvemaskinen, før det svingede væk.

På en tur tidligere samme dag – denne gang til Cape Town – så kaptajn Chandler et andet hurtigt flyvende objekt (men ikke nær sin maskine), der fejede hen over himlen fra nord til syd.

Igen om onsdagen, den 5. juli, passerede

*) Det sydafrikanske flyvevåben).

et UFO en Boing 727, da den var på vej til Cape Town. Objektet, som var brunt, passerede nedenunder maskinen. Jordkontrollen i Cape Town kendte ikke til andre flyvemaskiner i området på den tid. (*Sunday Times* - S.A. - fra 9. juli 1972).

Jeg spekulerer på, om der er nogle radar-rapporter om de ukendte ved disse tre South African Airways tilfælde?

Jeg undskylder overfor læserne at beretningerne ikke er opført strengt kronologisk. Flere rapporter fra den sydafrikanske minibølge bringes i anden del af denne samling, der kommer i et af de følgende numre.

NOTER

1. Bowen, Charles: „A hot reception at Fort Beaufort“ i *FSR Case Histories*, tillæg 11, august 1972.

2. På Dr. McDonalds anmodning blev disse udgivet i form af artikler i *FSR*, Vol. 16, No. 2, 3 og 5.

3. Fredrickson, Sven-Olof: „Recent Observations over Southern Sweden“, *FSR*, Vol. 17, No. 5.

4. Menge, Lin: „Shooting at UFO's is all right for some“ i *Rand Daily Mail* fra 1. juli 1972.

Flying Saucer Review, sept.-okt. 1972 /BK.

Landing i Fort Beaufort

Interview med politifolkene

Af Ivan Clark.

Artiklens forfatter er korrespondent til *Flying Saucer Review* og bosat i Queenstown, Cape Province i Sydafrika, ikke langt fra Fort Beaufort, hvor den seneste observationsbølges tildragelser fandt sted.

Deres tidsskrifter „*Flying Saucer Review*“ og „*FSR Case Histories*“ vil sikkert allerede have modtaget en mængde avisomtale af UFO-begivenhederne ved *Fort Beaufort* i Eastern Cape. Alligevel sender jeg denne beretning, fordi den er baseret på et interview med de to politifolk, der har været indblandet i sagerne, og denne beretning indeholder oplysninger, som måske ikke har været omtalt i aviserne.

De to politifolk, Warrant Officer P. van Rensburg og Sergeant P. Kitching griner ikke af UFO-beretningerne og nægter at acceptere forklaringer på deres egen UFO-oplevelse som satellitter (i kredsløbsbane i trætophøjde?) eller elefanter lidende af en eller

anden ejendommelig sygdom! Her følger en kort redegørelse, for *hvad jeg fik at vide under mit interview.*

Ved 8-tiden om morgenen den 26. juni 1972 kom nogle indfødte landarbejdere løbende og alarmerede Bennie Smit, der ejer farmen Braeside nær Fort Beaufort. De havde set, hvad de troede var ild i den tætte bush.

Bennie Smit, der troede, at der måske var tale om krybskytter, begav sig til stedet med sin .303 riffel. Han så det pågældende sted en usædvanlig genstand, der svævede i luften delvis skjult bag en ca. 5½ meter høj bevoksning. Genstanden var knap 200 meter borte, ægformet og glødede over det hele.

Efter et øjebliks forløb blev Bennie Smit nervøs og besluttede at tilkalde politiet. De to tidligere i rapporten nævnte politibetjente ankom ved 9-tiden.

Kitching beskrev genstanden som værende ca. 3 meter lang og ægformet. „Den svævede

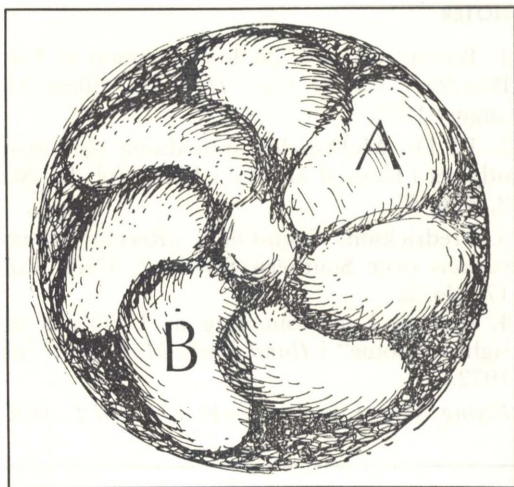

Fig. 1. Tegning i næsten fuld størrelse af et aftryk. A = ikke-fladtrykt område. B = ægformede fordybninger.

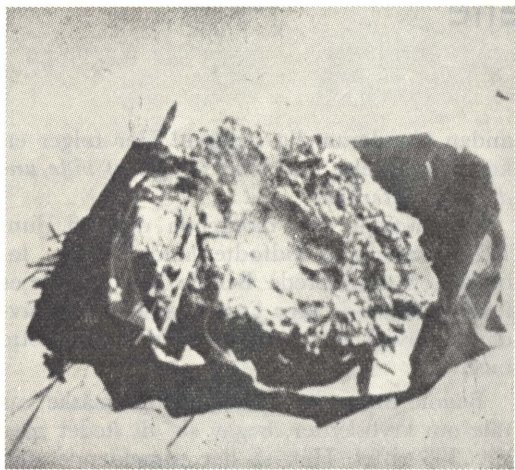

Fig. 2. Jordklumpen, som politimanden P. van Rensburg gravede op.

(på langs) kun delvis skjult bag noget bevoksning. Genstanden var blåsort metalfarvet (som en revolver), og da vi havde iagttaget den i nogen tid, begyndte den at gløde rødt over det hele, ligesom Mr. Smit tidligere havde set. Så lagde vi mærke til et klart

stjernelignende lys på den ene side af genstanden; det blinkede med mellemrum“.

Da de dirigerede de indfødte landarbejdere hen mod det sted, hvor genstanden befandt sig i den tætte bush, var Kitching overbevist om, at den var under en eller anden form for intelligent kontrol, for da arbejderne råbte fra bushen, sænkede genstanden sig ud af syne for observatørerne. Arbejderne kunne ikke finde genstanden og fik besked på at komme tilbage igen. Derefter prøvede Bennie Smit at finde den og gik ind i bushen med et lommestørklæde bundet til en lang kæp, så politifolkene kunne se og dirigere ham. Dette vovelige eksperiment lykkedes heller ikke, og Smit kom tilbage.

Uheldigvis besluttede observatørerne nu at tage andre midler i brug og skyde på genstanden. 15 salver blev affyret, hvoraf (sagde de) den syvende ramte, som Kitching sagde, med en dump lyd. Genstanden rullede fra side til side. (Tilsyneladende har en .303 riffelkugle et tryk på omkring 18 tons ved fuld hastighed).

På dette tidspunkt skiftede genstanden farve fra rød gløden til grønt og derefter gult. Politifolkene iagttog genstanden i en time, før man forlod området, men Smit blev tilbage og så genstanden forsvinde kort tid efter. Han fortalte, at genstanden stillede sig på højkant og derefter fløj bort, idet den hurtigt steg til vejrs og blev skjult af træer.

Bennie Smit fortæller, at da han befandt sig inde i den tætte bush, kunne han høre en brummende (eller summende) lyd, og at familien senere havde hørt lyden over huset men dog ikke havde set genstanden igen.

Politifolkene vendte senere tilbage til farmen og fandt det sted, hvor UFO'et tilsyneladende var landet. Der blev fundet 3×3 sæt aftryk eller mærker i den fugtige lerjord (se fig. 1).

Warrant Officer van Rensburg gravede et aftryk op, som han venligst foreviste mig, da jeg besøgte ham.

Aftrykket er højst usædvanligt. Det er omkring $6\frac{1}{2}$ cm i diameter og giver indtryk af, at (støtte)ben fra genstanden måske er drejet ud i en spiralbevægelse og er stoppet her-

med, netop da „trædepuderne“ har berørt jorden. Leraftrykket (se fig. 2) er drejet ganske lidt i samme retning som viserne på et ur, en del af mærket – kun på den ene side af aftrykgets centrum – er overhovedet ikke trykket ned. (Se området mærket A på figur 1).

Således har genstanden efterladt samme form for aftryk som efter hovene på en ko eller et får, fladtrykt i kanten og hult i midten.

Der har været en del observationer fra Queenstown, hvor jeg bor, de fleste ved nattetid, og selv om jeg har været på stikkerne, er det ikke lykkedes for mig selv at få noget at se, Jeg har altid mit kamera med 375 mm telelinse hos mig, hvor jeg end befinder mig.

Jeg tror ikke, at Fort Beaufort-politiet vil

skyde på et UFO igen, især ikke efter at jeg har vist dem rapporten om en sikkerhedsvagt ved et reservoir i USA, der blev blindet efter at have skudt på et UFO. Bennie Smit siger, at han vil prøve at fange én næste gang – med et stort net.

Flying Saucer Review, sept.-okt. 1972 /OH.

— — —

Kommentar: Denne observation har været omtalt i flere danske aviser, bl. a. i Aalborg Stiftstidende fra d. 29. juli 1972, hvor man ydermere oplyser, at en professor Arthur Bleksley „beklager, at disse gæster, der må have rejst millioner af kilometer – med mindre det var en ubemandet sonde – landede på et sted, hvor de lokale var så utåleligt fjendtligsindede. Han ville gerne have modtaget dem på sit observatorium ved Johannesburg . . .“ Det skal vi ikke fortænke ham i.

Red.

APOLLO 17 - RESULTATER

Af William H. Gregory.

Houston – De Apollo 17 data, der nu er hjemme, reviderer sammen med den voksende dyngede fra tidligere missioner, stadig begreberne om månens struktur og udviklingsprocesser – i retning af et legeme, der har mere tilfælles med jorden.

Fra før udforskningen med rumskib at have udvist alle tegn på en stor, primitiv, kondritisk (finkornet) meteorit, er månen nu blevet en planet med en indviklet evolutionshistorie. De nyeste antydninger om dens personlighed stammer fra Apollo 17's resultater:

– De mulige variationer i skorpens tykkelse, der kan have lighed med det jordiske mønster med et tyndere, men tættere basaltlag under oceanerne og en tykkere, men mindre tæt skorpe under kontinenterne.

– Sandsynlighed for vulkanvirksomhed af ret ny dato. Baseret på Apollo 17 observationer fra omløbsbanen og fotografier fra tidligere missioner træder eksistensen af en vulkansk ring rundt om månehavene Serenitatis, Tranquilitatis og Fecunditatis som en omtrentlig analogi til den såkaldte ildring rundt om Stillehavet, indenfor mulighedens grænser.

„Derfor“, udtalte Dr. Paul W. Gast, chef for jord- og planetforskningen ved Centret for bemandet Rumfart, „må vi sige til dem, der mener, at Månen i dag er død: „ikke helt“.“

Selv før Apollo 17's månemodul landede i Taurus-Littrow og astronauterne overraskende opdagede den orange og røde jord med dens eventuelle vulkanske oprindelse, havde nedslaget af Apollo 17's S-4B trin startet en revision af et fundamentalt kapitel i månevidenskabens katekismus. Seismiske bølger fra dette nedslag tog uventet lang tid om at nå de seismometre, der var efterladt på månen fra tidligere ture.

Betydningen af dette udlægges af Dr. Gary Latham fra University of Texas, forskningsleder for de passive, seismiske eksperimenter på månen: „Når vi tager disse data og sammenligner dem med tidligere data, finder vi nu mulighed for en temmelig afvigende fortolkning. Vi ser ganske vist beviser for en månekorpe, som vi gjorde det tidligere, men vi bliver måske nødt til at gøre den betydeligt tyndere. Vi må faktisk skære den helt ned til 25 km i stedet for de tidligere 60 km“.

Glimt fra Månens overflade

Houston – Glimt fra måneoverfladen, rapporteret af to Apollo 17 astronauter, betragtes nu som refleksioner af jordskin.

Astronaut Thomas K. Mattingly berettede om et fra kredsløbet i Apollo 16, og begge Apollo 17 astronauterne Ronald E. Evans og Harrison H. Schmitt rapporterede dem på månens vestlige rand ved Mare Orientale.

„Vi tror, det er refleksioner fra krater-vægge, der er vendt direkte mod rumskibet“, udtalte Harold Masursky, medlem af det foto-team, der har med omløbet at gøre. „Det astronauterne ser, er fuldt jordskin kastet tilbage fra kratervægge“.

— — —
„De fleste af vore måne-teorier har talt om en slags radial måne“, sagde Dr. David

W. Strangway. „Vi har talt om en ensartet skorpe. Vi har talt om en ensartet kappe. En af de ting, vi vil gå i gang med at se på nu, er forskellighederne. Så kan vi begynde at tænke på en uensartet måne“.

Inden Apollo-missionerne, og især de tre sidste ture i J-serien, kunne videnskabsmændene næsten kun antage, at månen havde en ensartet tyk skorpe.

„Nu“, sagde Strangway, „er vi begyndt at få nogle virkelig sikre oplysninger, som eventuelt vil fortælle os, at nogle dele af månen har tykkere kappe end andre“.

„Vi mener, skorpen på forsiden er tynd og at den er tyk på bagsiden“, erklærede Masursky. Men det er kun begyndelsen. Apollo 17's højdemålinger bekræftede, hvad Apollo 15 havde opdaget: et stort, lavt område på bagsiden nedenfor 20 graders sydlig bredde, der dækker 50 grader i længden. Det er unormalt, fordi det ikke er et stort bassin af type som havene på forsiden, og terrænet er meget uregelmæssigt.

Det Masursky fandt interessant var, at basinet på bagsiden er tilnærmelsesvis antipodisk*) til måneforsidens højlande, hvor Apollo 16 landede. Højdemålinger på denne tur lokaliserede en spids tinde øst for krateret Ptolemaeus, godt 3 km over månens 1.738 km lange midterradius, afledt af observationer fra jorden. 180 grader fra denne tinde i bagsidekrateret De Vries, er der et lignende hul.

Hvad var det orange stof?

Houston – Indledende analyser af den orangefarvede jordprøve fra månens Shorty krater, som Apollo 17 mandskabet havde med hjem, skaber nye problemer for måneforskere, for det består stort set af glas. De

*) „direkte modsat“.

grovere dele er kugler og de mindre er stykker af ituslåede kugler.

Hvad der gav glasset dén farve mangler endnu at blive afgjort kemisk. Paul W. Gast, chef for jord- og planetforskningsafdelingen ved Manned Spacecraft Center, udtalte, at der ikke ved første blik var tegn på vand, at materialet synes at være endnu mere vandfrit end tidligere månepøver.*)

Fundet af glasset har også betydning, fordi det har lighed med det grønne glas, der blev bragt hjem med Apollo 15 missionen, selvom det er renere end dette. Man har endnu ikke fundet forklaring på oprindelsen af det

*) Der blev sporet svovl i materialet, men i mindre omfang end i tidligere månepøver

grønne, og den kemiske sammensætning er heller ikke tilstrækkelig klarlagt, sagde Gast. Det indeholder relativt meget magnesium og jern og relativt lidt titanium.

Der er også fundet ligheder med det glas, der ligger spredt i Apollo 11's prøver fra Mare Tranquillitatis. „Apollo 17 glasset rejser spørgsmål om oprindelsen af alle disse glasarter“, sagde Gast. „Det er meget muligt, at det altså er vulkansk“.

På uventet måde kan Apollo 17 glasset give støtte til den forklaring, der blev fremsat før turen, at det mørke overfladedække i Taurus-Littrow dalen var vulkanske, pyroklastiske („ildbrudte“) rester. På Jorden er der også glas i den slags materiale, men i form af skår i stedet for kugler.

jan. 73 EJ/BK.

Overzicht over Mariner 9 missionen

Mariner 9, som nåede Mars i november 1971, kredsedde om planeten 698 gange i 349 dage og indsamlede et væld af videnskabelige data, der har revideret alle tidligere begreber om Mars.

Fra Mariner 9's fordelagtige position i Mars' omløbsbane i mere end et halvt marsår, havde instrumenterne planeten under observation mens årstiderne skiftede nedeunder.

Nogle af de vigtigste iagttagelser, under missionen, der afsluttedes den 27. oktober 1972, var:

– En geologisk aktiv planet med vulkanske bjerge og calderas (dybe kedellignende fordybninger på randen af en vulkan o. a.), større end nogen på Jorden.

– En ækvatorial gletcherspalte på 4.000 kilometers længde og tre til fire gange så dyb som Grand Canyon.

– Antydninger af, at frit vand kan have eksisteret i Mars' geologiske historie.

– Udviklingen af en monumental støvstorm, der nåede op til en højde af 50 til 60 km over overfladen.

– Og erkendelsen af, at støvstorme og overskyethed bærer ansvaret for mange af de gådefulde variationer i Mars' udseende gennem årene.

Disse opdagelser danner grundlaget for USA's næste færd til Mars – Viking opsendelsen, hvor man vil søge efter beviser for liv på planeten.

Mariner 9 blev heldigt opsendt den 30. maj 1971. En banekorrektion den 5. juni blev foretaget så akkurat, at man ikke behøvede yderligere korrektioner i løbet af de 167 dage, turen fra Jorden til Mars varede.

Da rumkapslen nærmede sig planeten midt i november, tog TV-kameraerne tre serier billeder, mens Mars flere gange drejede sig rundt om sin akse. Billederne bekræftede eksistensen af en kolossal støvstorm, der havde indhyllet hele marskloden.

Astronomerne på Jorden fandt ud af, at de store mængder støv i atmosfæren afkøler overfladen og opvarmer atmosfæren – en måling af stor værdi for videnskabsmændene, som længe har prøvet at udregne virkningen af den tiltagende forurening på Jordens globale klima. Mariner 9 var det første menneskeskabte objekt i omløb om en anden planet. (De russiske rumsonder Mars 2 og Mars 3 ankom sent i november).

Under de første seks ugers omløbsoperationer, opnåede Mariner 9 bl. a. følgende resultater:

– Mariners instrumenter spejdede ned gennem den mest omfattende støvstorm, man har observeret på Mars siden 1924. Kun den lyse, aftagende iskalot på sydpolen og fire mørke bjergtoppe var synlige gennem støvet, der dækkede hele planeten. Senere fotografier viste, at de fire mørke pletter var enorme, vulkanske bjerge med store calderalignende kratere på toppen. Et af dem, Nix Olympica, er ca. 500 km bredt ved basis, og toppen rager mindst 17 km op over den omgivende slette.

– Phobos og Deimos blev fotograferet på nært hold for første gang. De små marsmåner viste sig at være synkroner med Mars (den samme side vender hele tiden mod planeten). Begge måner er fyldt med kratere, øjensynligt fra meteoritnedslag.

Først i januar så Mariner instrumenterne ned på et helt nyt mål, et klart Mars. Billederne viste en aftagende sydpolarkalot; bugtede kanaler, som så ud til at være dannet af vand; såkaldt „kaotisk“ terræn lig det,

man først havde set i 1969 af Mariner 6 og Mariner 7; og enorme meteorkraterer med bunden dækket af sammenblæste støvbanker.

Den 12. januar modtog man en stribe kortlægningsbilleder, deriblandt et fotografi med 480 km af en udstrakt kløft nær ækvator med sidedale, der udhuler det omkringliggende slettelandskab. Senere viste overlappende billeder, at spalten strækker sig omkring 4.000 km, næsten en fjerdedel af Mars' omkreds. Mariners ultraviolette spektrometer målte kløftens dybde til næsten seks km.

Kortlægningen dækkede 100 pct. af planeten. De sidste billeder blev modtaget i JPL den 17. oktober og bragte det totale antal op på 7329 fotografier.

Mariner 9's opgave endte den 27. oktober, da signalerne fra den ophørte under det 698. omløb af Mars. Afstanden fra Jorden var på det tidspunkt 383.675.000 km. Oplagret i dens båndoptager var endnu 15 billeder og lignende videnskabelige data, som var optaget dagen før. Rumsondens forsyning af brændstof til kontrolindstillingen var udtømt bare nogle minutter før Mariner skulle til at afspille det sidste bånd med oplysninger. Teknikerne i JPL afsendte den sidste ordre – den sidste af 45.960 – til afbrydelse af Mariners radiosender. Rumkapslen ventes at blive i marsbanen i 50 år eller mere.

ET KORT RESUMÉ OVER MARINERFORSKNINGEN:

Fjernsynseksperimenter (på overfladen)

Mars kan deles i mindst fire geologiske hovedzoner. Først er der Nix Olympica – Tharsis' vulkanske område. Nummer to er det ækvatoriale plateau Ophir-Eos med forkastninger og kløfter. En tredje del omfatter kraterdækkede og jævne terræner, måske ældre end de to første typer og fundet på både den nordlige og sydlige halvkugle.

Store, runde bassiner (Argyre I og Hellas) har lighed med bassiner efter nedslag på Månen. Det fjerde område er det sydpolare kraterdækkede terræn, der har et „tæppe“ af glaciale aflejringer, op til 100 m tykke. Lignende aflejringer forekommer ved nordpolen. Hvis store mængder vand eksisterer

på Mars er de uden tvivl fastholdt i de permanente polarkalotter.

Fjernsyneksperiment (i atmosfæren)

Da den globale støvstorm lagde sig, viste det sig, at meget af Mars over 45 grader nordlig bredde var dækket af en nordpolar- kalot af variable skyer. De gik efter et almindeligt mønster fra vest mod øst, og nogle af dem kunne have lighed med små cykloner. Skyerne, der menes at indeholde vandis, sås også andre steder, især over store vulkaner. Man så flere lokale støvstorme, efter at den globale storm var stilnet af. Støvskyerne så ud til at være gennemstrømmet af store mængder luft, sandsynligvis på grund af lodrette luftbevægelser, opstået ved den støvede atmosfæres opsgning af solstrålerne.

Ultraviolet spektrometer-eksperiment

Man fandt ozon over begge Mars' polaregne, og også syd for 50 grader sydlig bredde og nord for 50 grader nordlig bredde. Mængden af ozon var mindre end én procent af indholdet i Jordens atmosfære.

UVS instrumentet frembragte et foreløbigt topografisk kort over Mars ved at tage 30.000 individuelle målinger af det relative overfladelys. To områder viste meget bratte højdeændringer – det ene var canyon-området på Tharsis-egnen, det andet det vulkaniske bælte.

Infrarødt interferometer spektrometer eksperiment

Mars' nordpol er meget koldere (ca. 200 grader under nul, F.) og mere tørt end det koldeste sted på Jorden, Antarktis, (÷ 125 grader, F.). Igen viste det sig, at kul-dioxyd var hovedbestanddelen af atmosfæren over Mars' poler. Under støvstormen fik den støvfylde atmosfære de maksimale overfladetemperaturer til at gå nedad og syntes at stabilisere dem. Temperaturerne gik fra 40 grader over nulpunktet (Fahrenheit) nær ækvator til under 125 grader under nulpunktet i polaregnene. – Atmosfæriske vinde nåede en fart af op til 185 km i timen.

Infrarødt radiometer eksperiment

Overfladetemperaturerne gik fra 81 grader over nul (Fahrenheit) til 189 grader under nul. De lave temperaturer fandt man ved begge poler; de høje i den ækvatoriale zone. Gennemsnitstemperaturerne holdt sig indenfor det område, som påvist af målingerne fra Mariner 6 og 7, men der er hundreder af steder på Mars, hvor der er betydeligt varmere eller koldere end gennemsnittet. Variationerne tillægges forskelle i refleksgraden, lokal topografi, overfladens varmeegenskaber og mulig indre varme. Imidlertid har man ingen sikre eksempler på indre varme – d. v. s. aktive vulkaner – fra Mariner 9's IRR data.

Andre undersøgelser

Mars' atmosfæriske tryk målt til mindst 2,8 millibar i egnene omkring ækvator og højst 8,9 og et gennemsnitligt overfladetryk på 5 millibar i de centrale zoner. Ved 65 grader nordlig bredde gik overfladetrykket fra 7,2 til 10,3 millibar, med et gennemsnit på 8,9. Mars er lidt fladtrykt, og det udbulende ækvatoriale område viser det laveste atmosfæriske tryk. Trykket ved Mars' poler når fra 5 til 13 millibar. (Jordens normale tryk ved havoverfladen: 1000 millibar).

Mars buler 27,2 km ud ved ækvator. Variationer i Mariner 9's omløbstider viste, at planeten var så langt fra at være rund. Imidlertid skyldes 17,8 km af dette Mars' egen omdrejning om sin polarakse. Kraftige tyngde-unormaliteter antyder, at stærke kræfter virker på planetens skorpe, og det kan betyde nuværende eller nylig geologisk aktivitet. Det rumtekniske hold udførte i september 1972 et eksperiment for at afprøve Einsteins relativitetsteori. Materialet herfra er stadig under analyse.

NASA NEWS, 13. nov. 1972 /BK.

Rubrikken „MARS“
fortsættes side 38

Flyvende tallerken over Taree, Australien

Mysteriet om en flyvende tallerken over Taree, der ligger 320 km nord for Sydney i Australien, er kun blevet dybere, efter at den – som forudsagt og ventet – blev observeret i morges kl. 7,10 lokal tid af flere hundrede mennesker, deriblandt flere skeptiske journalister fra Sydney. Den flyvende tallerken har i de sidste uger vist sig regelmæssigt over denne lille by på dette klokkeslet. Denne gang er den endog blevet fotograferet.

Folk var udstyret med kikkerter og fotogra-

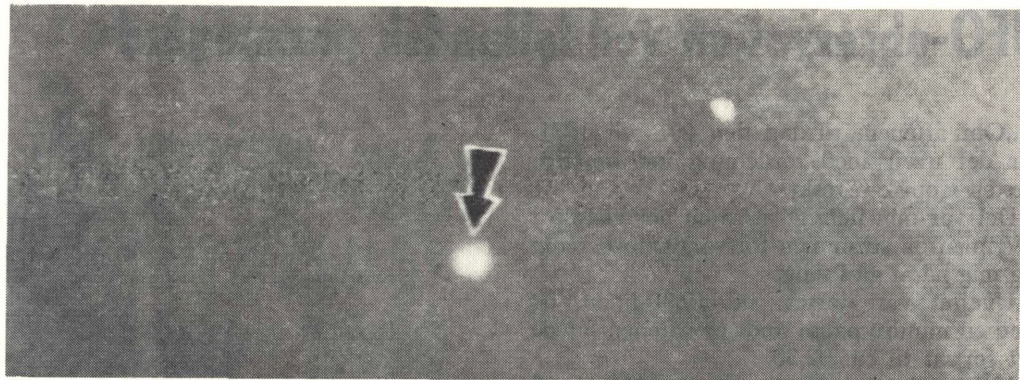
fiske apparater. Det bedste observationssted i denne by med 11.000 indbyggere var telegrafværnsdepotet.

Genstanden er blevet betegnet som planeten Venus, et rumskib, en vejrballon, et stykke rumaffald, og en kommunikationssatellit. Øjensynlig kan den kun ses fra Jorden to-tre timer om morgenen. Det har vist sig umuligt at iagttage den fra flyvemaskiner.

Lolland-Falsters Folketidende, 14. sept. 72.

Her er nogle få af de morgenduelige observatører . . .

... og fotografiet af det, de kigger efter.

UFO over Fakse Kalkbrud?

Som vi lovede i sidste nr. af UFO-NYT, bringer vi her en dansk rapport, som minder om observationen i Spanien.

Ved Fakse Kalkbrud gik observatøren E.V. den 12. august 1972 ud i haven for at dyrke sin hobby, at studere stjerner, ligesom han så ofte før havde gjort det. Det var en lun aften med vindstille, klart og skyfrit vejr.

Da han havde stået et stykke tid og studeret stjernehimlen, fik han i øst øje på en svagtlysende „stjerne“, som han ikke kunne få til at passe med de andre stjerner, da han mente, at der ikke skulle være en på dette sted. Han studerede den derfor nærmere, hvorved han opdagede, at den langsomt bevægede sig mod syd.

Genstanden fløj langsomt over Fakse Kalkbrud. Den fløj i ca. 18–20 graders højde i stik sydlig retning. Den var svagtlysende sølvgrå og mindede meget om en rumkapsel. Helt bagude på genstanden sås en lodret række runde lys, som lignede vinduer. E.V. tog sin kikkert frem, 7×25, og i den kunne han se, at de runde lys var røde med et konstant lys.

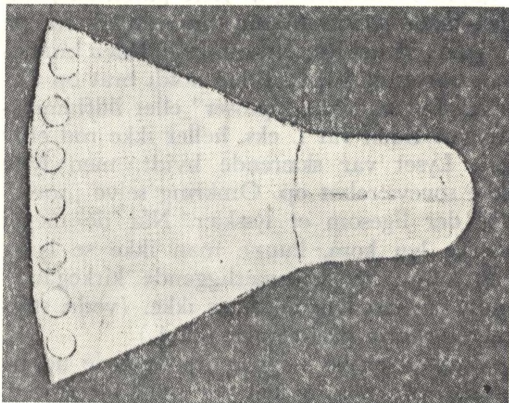
Vidnet anslår genstanden til at være 3 me-

ter lang og 2 meter høj. Da den var ham nærmest, var afstanden ca. 100 meter, hvilket dog skal tages med forbehold, siger vidnet, da det jo er svært at bedømme afstanden uden nogle holdepunkter.

Under sin færd over himlen, der varede fra kl. ca. 22,30 til kl. ca. 22,34 – altså ca. 4 minutter – pulserede lyset fra genstanden lidt.

Efter at have fløjet lydløs over himlen, forsvandt den langsomt i syd.

FN.

UFO-observation ved lollandsk præstegård

„Om aftenen, tirsdag den 27. juli 1971, var det uvejr med torden og ind imellem næsten tropisk regnskyl.

Det var min hensigt at se en boksekamp i TV, men da strømmen forsvandt, forberedte jeg mig på at gå i seng.

Uvejret var startet ved 19,30-tiden, og med en mindre pause midt på aftenen havde det fortsat til ca. 02,30.

Hen under midnat, antagelig mellem 23 og 24, måske lidt før, måske lidt senere, havde jeg taget stearinlys med ind i soveværelset. Uvejret var stadigvæk i fuld gang med lyn og torden.

På et tidspunkt, da jeg kiggede ud på gårdspladsen, fik jeg øje på et lys. Jeg troede, at det måske var en gren, der lå og brændte, antændt af et lyn. Jeg mener, at det var 2. gang jeg kiggede ud ad vinduet i soveværelset, at jeg fik øje på dette lys. Jeg husker ikke, om det regnede første gang, jeg fik øje på det.

Da jeg senere igen kiggede ud for at se, om uvejret ikke snart var drevet over, så jeg kunne gå til ro, bemærkede jeg imidlertid, at det styrtregnede, og a. lyset stadigvæk var på gårdspladsen. Jeg tænkte ved mig selv, at der måtte være god ild i den gren, siden den stadigvæk kunne brænde, selv om det styrtregnede.

Lyset forekom mig at være på en eller anden måde rundt. Måske som et slags rør på højkant, så det ligesom rundede. Ilden brændte ensartet og hvidt. Ilden holdt brat op foroven. Der var ikke „spidser“ eller ildflammtunger. Ilden var f. eks. heller ikke rød eller gul. Lyset var skærende hvidt, men lyste ikke soveværelset op. Omkring selve „røret“ var der ligesom et lysskær. Når de meget stærke lyn kom, kunne man ikke se lyset. Jeg kunne se den nærliggende kirkegårdsmur, når det lynede, ellers ikke. (vedr. størrelse og form på lyset: Se fig. 1.)

3. eller måske 4. gang jeg kiggede ud på lyset, syntes jeg, at det var synd for katten.

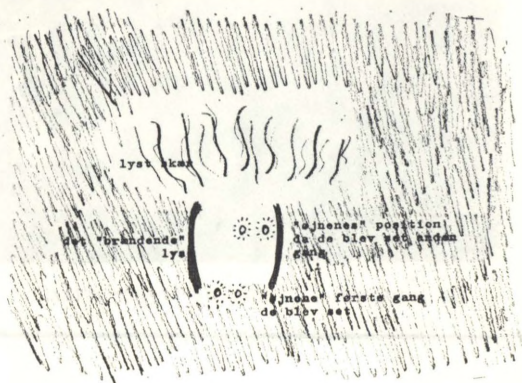

Fig. 1.

Foran lyset var der ligesom noget hvidt og to klare lyspunkter, som jeg troede var naboenes hvide kat med lysgule skinnende i øjnene. Det var nogle store øjne, men jeg troede, at dette kunne skyldes de måske lidt ualmindelige lysforhold med lynene etc. På et senere tidspunkt, var „øjnene“ imidlertid flyttet op på siden af lyset (se fig. 1). På dette tidspunkt var der intet „hvidt“, som jeg tidligere havde troet var katten ude i uvejret.

Jeg kiggede ud med jævne mellemrum, og jeg kiggede på et tidspunkt på mit ur og tænkte ved mig selv, at nu har det brændt i næsten 3 kvarter. Men jeg husker ikke tidspunktet.

Da jeg derefter på et tidspunkt kiggede ud, var lyset totalt forsvundet, så jeg har hverken set noget lande eller lette fra gårdspladsen. Jeg kan ikke sige noget om, hvorvidt der var noget „fast“ bag dette lys. Hvis jeg havde tænkt på, hvad det evt. kunne være, havde jeg sikkert iagttaget lyset hele tiden uafbrudt, eller også havde jeg måske ligget under sengen. Jeg var jo uhyggeligt til mode p. g. a. uvejret. Flere lyn var slået ned i nærheden.

Min mand arbejder i København. Vi taler sammen hver dag pr. tlf., og rent tilfæl-

fortsættes side 24

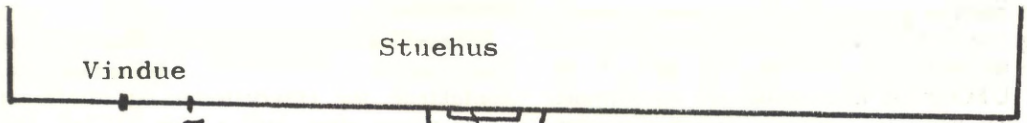
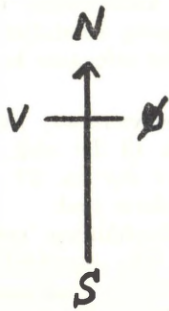

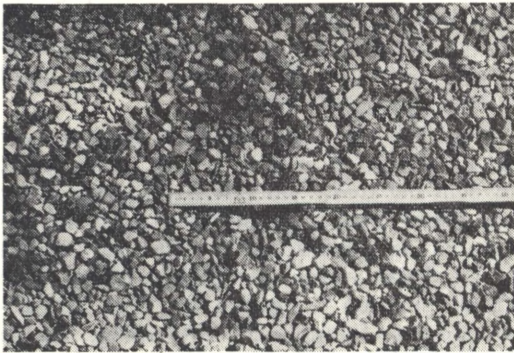
Fig. 2.

flagstang og
beplantning

3 aftryk

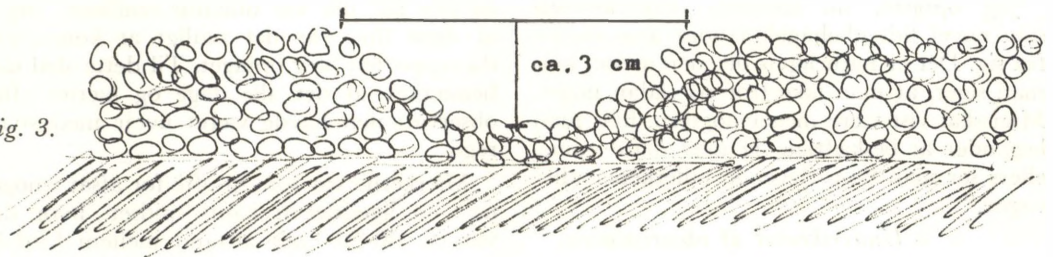
På fotoet til venstre,
der desværre er blevet
for lille hér, ses et af
mærkerne.

(Det stykke tommestok,
der vises, er lige
over 41 cm).

ca. 10 cm

ca. 3 cm

Fig. 3.

digt nævnte jeg overfor ham næste formiddag, „at der havde ligget en gren og brændt ude på gårdspladsen“. Han har læst en del om UFO'er og blev straks fyr og flamme, da han hørte de nærmere omstændigheder.

Han bad mig se efter på gårdspladsen, om der var „noget at se“. Jeg kiggede efter på pladsen og kunne se ligesom 3 fordybninger (fig. 2) i den ral, der ligger på pladsen. Mærkerne var at se som i en ligesidet trekant med ca. 1 meter mellem mærkerne. Stenene mellem fordybningerne var af en lidt anden farve, ligesom grålige eller mere matte i overfladen.

Om aftenen (onsdag aften) kom min søn og svigerdatter på besøg. Efter at de havde talt med min mand i telefonen var de ude på gårdspladsen for at måle mærkerne op. Dette skulle ske imellem bygerne, da det til stadighed i den forløbne uge havde været uvejr med lyn og torden. Så snart opmålingerne var ved at være afsluttet, styrtede regnen ned igen.

Min mand kontaktede SUFOI's Rapportcentral, hvorefter jeg blev opsøgt af SUFOI's lokale repræsentant lørdag formiddag.

Jeg spurgte naboens kone, om hun havde bemærket, at noget brændte på gårdspladsen, men selv om hun havde været vågen på det pågældende tidspunkt, kunne hun ikke fra sine vinduer se noget på pladsen.

Onsdag aften så jeg sammen med min søn og svigerdatter forskellige af min mands UFO-materialer igennem, men det, jeg havde set, lignede ikke rigtigt noget af det, jeg blev forevist. Det lignede heller ikke nogle af de ting, man ser i vittighedstegningerne om emnet. Ellers har jeg ikke studeret UFO'er tidligere.

Jeg opfatter nu nærmest observationen som noget lidt ubehageligt, som man skyder fra sig. Det er naturligvis det nemmeste, hvis man siger, at man ikke tror på sådan noget. Man skal vist være meget nøgtern, hvis man begynder at beskæftige sig med dette emne, ellers ser man bare flyvende tallerkener alle vegne.“

– Underskrevet af observatøren.

Kommentar:

Straks efter, at jeg var blevet orienteret om observationen af SUFOI's Rapportcentral, kontaktede jeg observatøren og aftalte et besøg dagen efter, lørdag, den 31. juli. Det var meget nødvendigt, at dette besøg blev gennemført hurtigst muligt, da der dels var gået nogle dage, siden observationen havde fundet sted, dels skulle der foregå en kirkelig handling, og parkeringen af biler ville udviske eventuelle spor.

Observatørens beretning blev optaget på bånd. Først blev min kone og jeg sat kort ind i beretningen inde i stuehuset. Derefter gik vi ud og så på lokaliteterne og fik beretningen endnu engang i detaljer, samtidig med, at der blev stillet relevante krydspørgsmål.

Fra vinduet i soveværelset, hvorfra observationen foretoges, til det sted, hvor fordybninger fandtes, er der ca. 27 meter, og der er frit udsyn til dette sted.

Mærkerne var efterhånden noget udviskede, og de ville ikke umiddelbart have været nemme at få øje på, såfremt det pågældende område ikke var blevet udpeget af observatøren. Der var gået adskillige dage, og der var foregået en del færdsel på gårdspladsen siden da. Bl. a. havde en stor hund haft sin gang dette sted.

Da vi havde fået området udpeget, var de to af de tre mærker ret let erkendbare, medens det tredje var udtværet, som om der var blevet trådt i denne fordybning. Observatøren og hendes søn fortalte, at bunden af mærkerne havde set ud, som om der var knuste småsten i, ligesom der også jfr. observatørens foranstående beretning, havde været forskel på de småsten (ral), der befandt sig inden for mærkernes trekantområde og den ral, der var udenfor området. Ingen af disse ting var det muligt at konstatere, da rapporten blev optaget. Til dette skal dog bemærkes, at det alle dage og nætter efter observationen havde været uvejr med styrtregn.

Mærkerne var som så ofte før afsat i noget nær en ligesidet trekants spidser, hvor der var ca. 80–90 cm's afstand mellem fordyb-

ningerne indbyrdes. Udseendet fremgår nogenlunde af fig. 3. Der blev taget nogle fotos af området og specielt af mærkerne, hvoraf et af dem ses på fig. 4. Solen stod højt, og det var svært selv fra en meget lav optagelsesposition at få en rigtig dybdevirkning frem på fotoet, som altså ikke giver et helt korrekt billede af udseendet.

Solen er observationsaftenen gået ned kl. 20,24 og månen gået ned kl. 21,26.

Solnen afprøvede aftenen efter observationen, om der kunne være tale om „lysfænomener“ i forbindelse med flagstangen (se fig. 2), men dette var ikke tilfældet, ligesom der heller ikke kunne være tale om reflekser i soveværelsesvinduet.

En forespørgsel hos SEAS (Sydsjællands Elektricitets Aktieselskab) har godtgjort, at der ikke den pågældende aften har været uregelmæssigheder i forsyningen af højspænding til det pågældende område.

Observatøren nævner, at lyset i ejendommen var gået ud, og et elektrisk ur af mærket Eltime Record var gået i stå kl. 22.17.

Observatøren har ikke selv læst UFO-litteratur, hvilket hendes mand har interesseret sig for i et par år. Han har altid fotoapparat i bilen, når han kører, og han var (for at bruge observatørens egne ord) næsten syg af ærgrelse over ikke selv at have set dette fænomen. Der var foto- og småfilmsapparater i huset, som observatøren dog ikke tænkte på at gøre brug af, da det observerede fænomen ikke blev opfattet som noget særligt, før man næste dag fik øje på mærkerne på observationsstedet.

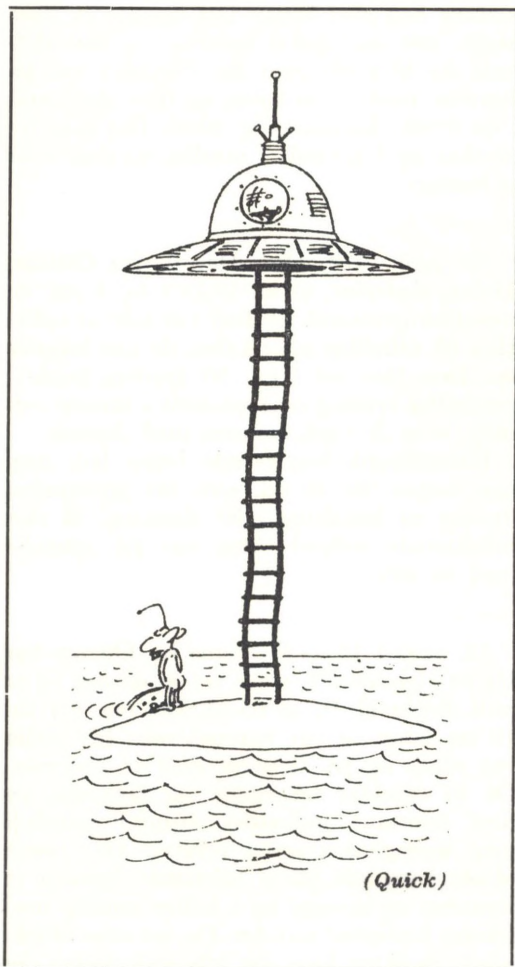
Da vi havde Anten-tilfældet (se UFO-NYT nr. 3/71) i tankerne, blev der taget prøver af småstenene og jordbunden i et af mærkerne, ligesom tilsvarende prøver blev taget et stykke fra observationsstedet som kontrol. Disse prøver har SUFOI haft til undersøgelse på et højt kvalificeret laboratorium i Sverige.

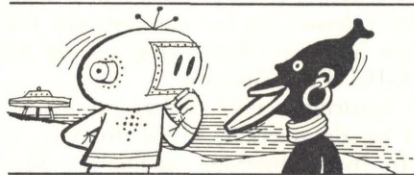
Vi har fået analyseresultaterne tilsendt, men de viste, at der ingen ekstraordinær stråling var at erkende fra prøven af det ene af mærkerne, hvorimod den ene af kontrolprøverne viste en lidt større stråling, hvilket ikke kan hjælpe os i denne forbindelse. Vi

er i SUFOI meget taknemlige for den hjælp vi har fået i denne sag fra vore svenske kolleger, Hans Tovedal, Björn Högman og Alf Tollhag, GICOFF, Göteborg.

Det er naturligvis ikke muligt ud fra beretningen og de mærker, vi fik forevist, at konkludere, hvad observatøren har set. Men vedkommende gjorde indtryk af at have været ude for en oplevelse, der havde sat sit præg på hende, selvom det tilsyneladende først senere var gået op for hende, at der muligvis havde været tale om noget ret ekstraordinært.

Ole Henningsen.

RAPPORT HJØRNET

22. april 1972, Bergmannsvej på Thurø. Fru M. fortæller i sin rapport, at hun og hendes mand sad i deres stue, da der fra vinduet kom et blåligt lys. Hun løb hurtigt hen til vinduet og så et kuglelignende objekt komme hen over huset. Det lignede en glaskugle, der var oplyst indefra, og den skiftede fra blåt til grønt lys. Objektet var på størrelse med en en-krone og blev observeret i ca. 5 sek. Klokkeren var 20.45. Det kom fra nordøst og forsvandt i nordlig retning, over et hustag.

20. juni 1972, Hans-Henrik fra Odense, 14-årig skoleelev, så kl. 14.25 i ca. 4 sek. en metallisk genstand, da han var ude at cykle. Han fik tilfældigt øje på den, da han kiggede op. Den blev set i ca. 30 graders højde i nordøstlig retning og forsvandt i samme retning, hvor den gik sammen med skyerne.

Hans-Henrik bemærkede ingen lyd, men han mener det så ud, som om genstanden foretog en hældning eller drejning, så den reflekterede sollyset. Den var på størrelse med en ært.

12. august 1972. En dame fra Odense har fra en ejendoms 7. etage set et orange og et rødt objekt kl. 01.58-05.03. Det ene var ca. 10 cm langt og var opretstående, det andet var rundt og på størrelse med en to-krone. De to objekter bevægede sig langsomt og med konstant indbyrdes afstand parallelt med hustagene i østlig retning. Det runde objekt begyndte på et tidspunkt ligesom at signalere og bevæge sig i lodret retning med samme hastighed som før. Da det store objekt nåede punktet, hvor det lille steg, fulgte det

efter og lagde sig med samme afstand som før. De forsvandt som små prikker på himlen.

22. august 1972. Kl. 19,30 blev der i Haslev observeret et orangefarvet objekt på størrelse med et nålehoved; Det havde en utydelig hale efter sig. Objektet stod ret højt på himlen. Solen var gået ned. Det steg fra ca. 30 grader til ca. 45 grader, hvor det foretog en vandret manøvre, for derefter at stige lodret igen til ca. 60 grader, hvor det forsvandt. Observationstid: 5 minutter. Det blev observeret i sydvestlig retning, og forsvandt samme sted.

19. september 1972. N.N. så ved Visby Enge en genstand på størrelse med en appelsin. Rapporten lyder som følger: Jeg og min kone kom kørende (i bil) fra Thisted mod Hurup. Radioen var tændt, men der var skruet helt ned for lyden, idet vi kun brugte lyset fra radioen for at kunne se askebægret. Efter at have passeret Visby Å, så vi lige efter broen en lysende kugle komme til syne øverst i frontruden. Vi så kuglen 3-4 sekunder, før den forsvandt i tågen. Det var stedvis tåget, ellers stjerneklart. Samtidig med kuglens tilsynekomst begyndte radioen at spille tydeligt, uden at vi havde rørt den. Den fortsatte med at spille, uanset om kuglen var væk. Først efter en km begyndte vi at skrue på radioen. Vi kørte omkring 70-80 km/t, og kl. var 01.15.

24. september 1972. Klokkeren var lidt i ét om natten, da hr. og fru S. var på vej hjem til Slangerup. De kørte ad Hareskovvejen

og under fruens sædvanlige betragtning af himlen, så hun en stærkt lysende „stjerne“. Under kørslen igennem Hareskoven kunne man ikke se noget til „stjernen“, men da ægteparret nåede en åben plet ved Kollekolle, så de begge tydeligt genstanden; det var ikke en stjerne. Den skiftede i farverne gul, orange, mørk orange. Den bevægede sig en enkelt gang til højre under observationen, som foregik uden for bilen – klokken var nu 01.15, og den forsvandt ganske langsomt som en lampe der slukkes. Størrelsen var som 10 gange Venus.

28. september 1972. D. N. så kl. 20.50 i Nørre Allé i København et objekt på størrelse med en ti-øre. Det var hvidt med blåligt skær og havde korona. Det bevægede sig fra Nørre Allé ned mod Tandlægehøjskolen i ca. 30 graders højde. Farten anslås til 50–70 km/t. Det forsvandt bag træer og huse. Observationstid ca. 7 sekunder.

E.K.

MANDAG DEN 11. DECEMBER 1972. Fra 22.09 til 22.14 var der en interessant observation ved Jægersborg Vandtårn. En herre og en dame opholdt sig ved vandtårnets indgang og så da „en lille flyvende stjerne“, der kom flyvende fra vest-sydvest. Ca. 1 min. senere skiftede objektet til en „kraftig planet“ med en lysegrå „sky“ under sig. Ca. 1 min. senere blev objektet atter til en „stjerne“, men endnu 1 minut senere skiftede objektet til

Meget svag lysegrå "sky".

„planeten“ igen. Senere skiftede objektet igen til sin stjerneform, og de kunne herefter følge objektet, til det „forsvandt ud i mørket mod nord“.

Til rapporten har observatøren vedlagt et områdekort, hvor objektets formodede flyveområde er indtegnet. Dette område ligger vest

for motorvejen (E4) og følger denne i en bue fra vest-sydvest til nord.

Objektets lys var hvidt. Ingen lyd.

Kl. 22.10 ser en dame, som opholder sig i den nordlige del af Holte, et klart lysende, hvidt objekt komme fra sydvest med kurs mod nordøst, hvor det forsvinder bag træer. Observatøren havde indtryk af, at objektet gik meget lavt, og da der ikke hørtes motorstøj, udelukkes det, at det kan have drejet sig om et fly.

Kl. 22.15 til 22.20 observerer en herre og en dame fra Usserød Kongevej, i retning sydvest, 30 graders højde, et blåligt objekt med orange korona. Medens den ene af observatørerne sender melding ud pr. Walkie-Talkie om observationen, stiger objektet til 60 graders højde, og begynder da at sende gule kugler ud til siderne*). Dette sceneri fortsætter indtil objektet forsvinder i nord-nordvest. Observatørerne beskriver objektet, da det er nærmest, således: Form: ovalt, inderst en mørk kerne, derefter et blå felt og yderst en orange korona. Anslået hastighed 120 km/t, størrelse 20 m, afstand 1000 m. Ingen lyd. Objektets lys var blændende og observatørerne fik øje på det, fordi det oplyste deres hoveddør.

Kl. 22.15 til 22.16 observeres fra Sophienberg Vænge i Rungsted, i nordvest i 15 graders højde, en kugleformet, klart hvidtlysende genstand med korona i samme farve. Objektet bevæger sig i en nedadgående bane i østlig retning, hvor den forsvinder bag træer. Objektets størrelse 0,25 cm. Ingen lyd.

Ca. kl. 22,20 ses fra Harløsevejen i Hillerød, i østlig retn., 60 graders højde, et rødt objekt „som skød julestjerner ud“. Ingen lyd. Meldingen indgik pr. Walkie-Talkie, men rapport mangler.

Kl. 22.20 til 22.22. Observationsmelding fra Vanløse om et rødt objekt, som manøvrerer over området. Rapport mangler og bedes venligst indsendt.

Vejret var den pågældende aften klart, enkelte steder letskyet.

X.P.

*) „Som en stjernekastet“.

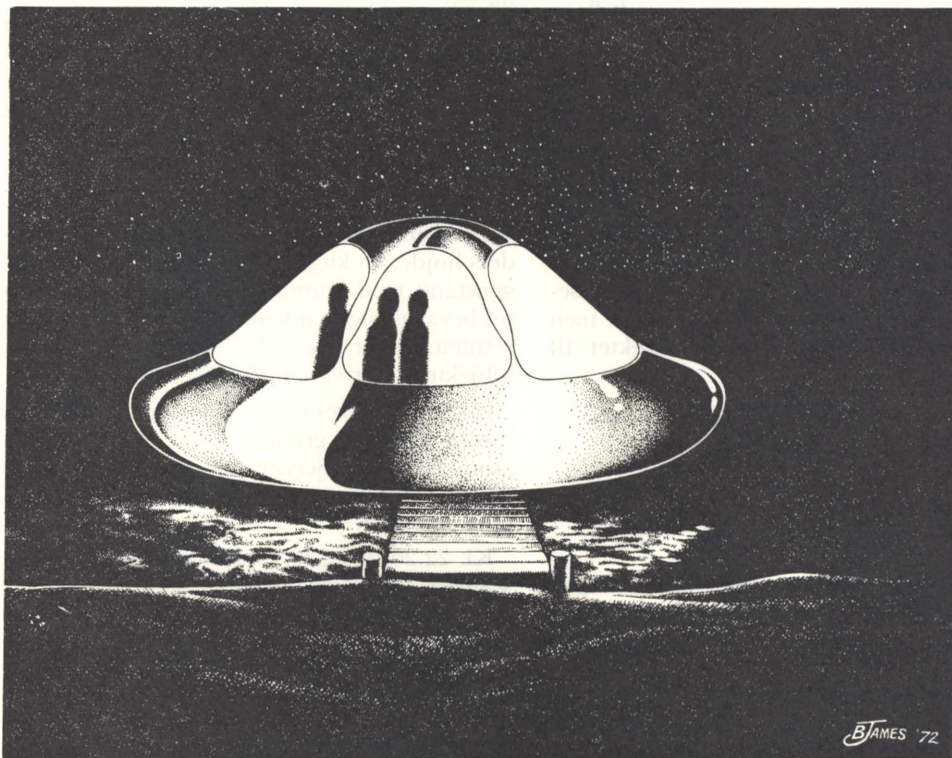
UFONAUTER

Ufonaut-sag fra 1962

National Enquirer bragte fornylig en beretning om to kvinder fra Grand Forks, North Dakota, Mrs. Marilyn Chenarides og Mrs. Mildred Anderson, som var ude for en usædvanlig oplevelse, da de var på ferie i deres hytte ved Lake Movil i det nordlige Minnesota. Mrs. Lorenzen kontaktede Mrs. Chenarides og bad om hendes medvirken ved

udførelsen af en kunstnerisk gengivelse af det, de havde set. Mrs. Chenarides og hendes mor var i høj grad samarbejdsvillige og tegningen herunder, der er udført af *APRO's* tegner, Brian James, repræsenterer det, de observerede.

De kan ikke huske den nøjagtige dato, men det var en augustnat i 1962, og Mrs. Ander-

son var ved at sætte hår på sin datter Marilyn. Marilyns yngre broder, Roger, var gået i seng. Pludselig opdagede Marilyn et besynderligt objekt udenfor, og begge kvinderne stirrede ud af vinduet på et rødt, lysende objekt, som svævede over bådebroen, ca. 15 meter fra hytten. Lyset fra objektet fik den grønmaledede bådebro til at se brun ud og vandet blev grønsort. Den side af objektet, der vendte mod hytten, havde tre vinduer, som var oplyst af et gulligt lys, og i to af vinduerne kunne kvinderne se silhouetterne af tre væsener med menneskeskikkelser. Objektet holdt sig svævende over den nærmeste ende af broen og så ud til at være ca. 2½ meter højt og 10½ meter bredt.

Begge kvinderne mærkede, at „mændene“ så på dem, og efter et par minutters observation slukkede Mrs. Anderson lyset i hytten, hvorefter også objektets lys øjeblikkelig gik ud. Mrs. Anderson fik derefter en uimodståelig impuls til at nærme sig objektet, rev døren op og begyndte at løbe ned mod bådebroen, mens hendes datter næsten hysterisk råbte til hende om at komme tilbage. Da Mrs. Anderson var nået halvvejs til broen, løftede objektet sig langsomt op i luften, fløj afsted i en skrå vinkel og var borte lige så pludseligt, som det var kommet.

Objektet syntes at dukke op af intet, da det først kom til syne. Da lysene gik ud, dengang Mrs. Anderson slukkede hyttens lys, var det en mørk masse over broen, så det kan tænkes, at objektet kan have været der i nogen tid, før Mrs. Chenarides fik det første glimt af det, og at hendes opmærksomhed blev fanget ved, at lysene tændtes.

Mrs. Chenarides beskrev også en hændelse, som havde fundet sted tre uger før „ufo-naut“ observationen. Hun, hendes mor, far (Mr. og Mrs. Kenneth Anderson), brødrene Duane og Roger, samt familiens hund Zipper kørte ca. 200 km fra deres hjem på vej til hytten. Da de var omkring 20 km på den anden side af byen Bagley, begyndte hunden at knurre, og Mr. Anderson fik øje på et stort, grønt, strålende objekt, som nærmede sig dem på parallel kurs.

Mr. Anderson fortalte, at objektet ikke

fløj særlig hurtigt; han sagtnede farten på vognen og objektet passerede dem. Det var omkring 70 (fod? – ikke oplyst) væk fra dem og var tilsyneladende i en højde som en to-etages bygning. Det havde form som en lang oval, gulgrøn i farven og var omgivet af dis eller tåge.

Efter at objektet havde passeret Andersons bil betragtede Marilyn og Duane det gennem bagruden, indtil det forsvandt ud af syne. Duane sagde, de kunne se genstanden svæve over et bart stykke mark et øjeblik, så bevægede det sig hen over et skovklædt område, foretog en halvcirkulær manøvre og forsvandt ind i skovene. De blev ved at se efter det, men det kom ikke igen.

Forespørgsler viser, at familien Anderson er højt respekteret i deres by og også af venner og forretningsforbindelser.

De ovenstående to tilfælde er eksempler på den type sager, som måske får lov at ligge upåagtede hen på grund af fortidens manglende interesse og latterliggørelse. Siden artiklen den 24. juni om APRO i *New York Times* har vi modtaget flere meget interessante sager, som nu er ved at blive undersøgt.

A.P.R.O. BULLETIN,
september-oktober 1972 /BK.

Odense UFO-kreds

Nyoprettet UFO-kreds i Odense søger medlemmer. Vi beskæftiger os bl. a. med oplysning i det lokale område om UFO-problematikken. Endvidere mødes vi en gang om ugen, hvor vi diskuterer vores fælles interesse – UFO'er.

Interesserede kan henvende sig til:

Odense UFO-kreds v/ Finn L. Frandsen
Højstrupvej 60 st. th., 5200 Odense Vest.

Medlemsorientering

Under denne overskrift bringes i hvert nummer en kort omtale af aktuelt stof, der har til formål at oplyse SUFOI's medlemmer om organisationens utrættelige arbejde.

UFO'er på datamaskine?

Et par af de store amerikanske UFO-organisationer (NICAP og APRO) har gennem længere tid undersøgt mulighederne for at få samlet diverse tilgængelige UFO-rapporter i et centralt arkiv. Man ville derved få et så stort materiale, at det kunne betale sig at behandle rapporterne med datamaskiner for at finde frem til eventuelle ens observationer på tværs af landegrænserne. Man skulle kunne finde frem til mange andre statistiske oplysninger ad denne vej, men selv om det måtte lyde simpelt, så har der vist sig store vanskeligheder.

SUFOI vil naturligvis gerne frigive sit rapportmateriale til et sådant projekt, men som sagt er der problemer. Først og fremmest kræver det mange penge at leje datamaskiner selv for kortere tidsrum, men selv om den finansielle side af sagen skulle blive løst, så står man tilbage med „sorteper“, nemlig: *Hvilke krav skal man stille til en UFO-historie, for at den kan „tælle med“?*

Ordet UFO'er defineres forskelligt i forskellige lande. En UFO-organisation i Holland kræver på det nærmeste 37 af hinanden uafhængige vidner samt op til flere fotografiske optagelser med visse kvaliteter, førend de overhovedet går i gang med at undersøge, om objektet kan betegnes som uidentificeret. – Fra den anden grøft kan man hente eksempler fra Sydamerika, hvor det kan afstedkomme rystelser på børsen og i bladverdenen, dersom en gårdmand på en øde landejendom mener, at han engang for et

par år siden så noget, han ikke rigtig vidste, hvad var. – Begge dele karakteriseres af de lokale UFO-foreninger som værende „UFO-rapporter“!

Selv om sagen hermed er sat på spidsen, håber jeg, at De kan se, at det bliver vanskeligt at samle rapporter fra hele verden i et centralt arkiv, førend materialet har gennemgået en vis ensretning i udvælgelsen.

SUFOI har erfaring for, at hvis der arbejdes tilstrækkeligt længe med de indkomne rapporter, så kan vi forklare op mod $\frac{3}{4}$ af dem som værende *kendte ting set på en usædvanlig måde*. Meget ofte modtager vi så få og så dårlige oplysninger om en observeret genstand, at vi ikke har praktiske muligheder for at afgøre, om observatøren har set noget kendt eller – selv for „fagfolk“ – ukendt.

SUFOI's Forretningsudvalg er i stadig kontakt med de ovenfor nævnte UFO-organisationer i USA; skulle det vise sig, at projektet kommer i stand, vil vi naturligvis søge at være med. Foreløbig arbejder vi på at gøre vores rapportmateriale egnet til en sådan behandling.

Kan De oversætte?

Kan De hjælpe os med oversættelser? Vi mangler folk til at oversætte fra fremmede sprog til dansk (evt. norsk). Næsten alt nyt materiale SUFOI modtager vedrørende UFO'er eller rumfart er skrevet på et af sprogene: engelsk, tysk, fransk, spansk, italiensk eller japansk. Mener De at kunne påtage Dem lidt arbejde med at oversætte artikler og tidsskrifter fra et af disse sprog, så hører vi gerne fra Dem. Henvendelse til Ole Henningsen i Søllested (se adr. side 2).

Efterlysning!

Vi har modtaget et brev fra et medlem, som gerne vil i kontakt med en UFO-gruppe eller lign. i nærheden af Århus, Skanderborg, Horsens eller Odder. Er der grupper i et af disse områder, vil undertegnede gerne høre fra Dem. – Vi vil iøvrigt altid gerne høre, når der starter grupper rundt om i landet. Mange mennesker vil

gerne være med en gang imellem for at diskutere deres fælles hobby: UFO'er. – Lad os høre fra Jer!

Vandreudstillingen

SUFOI's vandreudstilling om UFO-sagen havde i december premiere på Nakskov bibliotek. Der var stor interesse for at se de udstillede plancher, og vi har kunnet glæde os over flere positive henvendelser. De besøgende får udleveret et lille 8-siders program, som kort gør rede for kilderne til det udstillede materiale; desuden medfølger en bogliste over UFO-litteratur. Se iøvrigt omtalen af udstillingen andetsteds i dette nummer.

Foredrag

Foredrag om UFO'er i lokale foreninger, klubber, m. m. har gennem mange år været et af SUFOI's faste aktiver. Det håber vi også, at det fortsat vil være. Vi har kunnet glæde os over, at de samme institutioner og foreninger flere gange beder os holde foredrag for nye tilhørere. Men vi kan – i hvert fald i Københavns-området – godt overkomme nogle flere foredrag. Vi har derfor i den forløbne måned rettet henvendelse til en lang række foreninger, som vi ikke normalt holder foredrag for. – Skulle nogle af vore læsere ønske et foredrag om UFO'er i sin lokale klub el. lign., så ret henvendelse til *SUFOI's Foredragsafdeling* (adr. side 2).

Vi kunne også godt tænke os, om nogle af vore medlemmer – som mener at kende tilstrækkeligt til emnet – ville være med til at holde foredrag! Da De i så fald vil komme til at repræsentere SUFOI for en aften, vil vi naturligvis gerne kende en smule til det, som De agter at fortælle om. Skulle nogen være interesseret i et lille fritidsjob som foredragsholder, beder vi Dem *indsende et manuskript til Foredragsafdelingen!*

Hjælpere søges!

Vi ønsker i øvrigt hjælpere på mange områder. Ønsker De at være med, så skriv til undertegnede og fortæl lidt om Dem selv. Vi vil især gerne kende lidt til Deres alder og arbejde, samt hvor længe De har be-

skæftiget Dem med UFO-problemet; hvis De har læst nogle bøger og evt. andre (udenlandske) tidsskrifter om UFO'er vil vi også gerne høre om det. Vi har altid brug for hjælp til oversættelse og maskinskrivning. Skulle der være nogle blandt læserne, som ved så meget om sagen, at de ligefrem kan skrive indlæg eller artikler til brug for UFO-nyt, ved jeg, at redaktøren vil blive lykkelig. – Men som sagt: Mener De at kunne hjælpe os med arbejdet, så hører vi gerne fra Dem! Henvendelse til undertegnede.

UFO-bøger til salg

Er De fast abonnent på UFO-nyt har De også ret til at købe SUFOI's bøger til særpris. Det drejer sig om bøgerne „UFOs I FOKUS“ (se annoncerne bagest i tidligere numre af bladet) samt „UFO-ORIENTERING“ og „TRINIDADE OBSERVATIONERNE“. „UFO-Orientering“ er særlig anbefalelsesværdig, da den i håndbogsform orienterer Dem om UFO-sagens forudsætninger og resultater; de kendte UFO-typer gennemgås heri sammen med deres karakteristika, og bogen bringer talrige gode rapporter fra hele verden, ledsaget af fotos og illustrationer. En hurtig og nem orientering om UFO'erne på 120 sider. – „Trinidade Obs.“ beretter om den berømte UFO-observation fra Trinidade i 1958, hvor flere videnskabsmænd så og fotograferede et stort saturnformet objekt. Hele beretningen bringes på bogens 30 sider.

Se også omtalen af den første bog i SUFOI's debatserie bagest i dette nummer!

Bøgerne bestilles ved at man indbetaler beløbet på postgiro 11 77 25 til *SUFOI, Oxford Allé 3 A, 2300 S.* (De anførte priser gælder kun for faste abonnenter på UFO-Nyt).

Priserne: UFO-ORIENTERING: 9,50 kr.
TRINIDADE OBS.: 4,30 kr.

PS: Husk, at De altid kan skrive til SUFOI, dersom De har nogle spørgsmål vedrørende UFO'er!

Peter A. Hansen
/SUFOI's Informationsafdeling.

SUFOI's vandrestilling

I december måned var der på Nakskov Bibliotek forpremiere på SUFOI's vandrestilling, som har været under udarbejdelse siden foråret 1972. Udstillingen består af 10 plancher til ophængning og vil i første omgang blive anvendt på landets biblioteker, som har fået udstillingen tilbudt gennem Danmarks Biblioteksforening.

Det er klart, at et så omfattende emne ikke kan behandles tilbunds på så forholdsvis lille plads. SUFOI har derfor søgt at give et koncentreret billede af væsentlige aspekter af UFO-sagen.

Den første planche er en introduktion af udstillingen med blandt andet en forstørrelse af det efterhånden velkendte U.S. Coast Guard foto samt en definition på ordet UFO.

Planche 2 beskæftiger sig med UFO-sagens „historiske start“ med Kenneth Arnolds observation i 1947 samt denne og andre observationers betydning for de senere undersøgelseskommissioner i USA. Planchen indeholder desuden kopier af to flyveblade fra middelalderen, som er medtaget for meget kort at illustrere emnet „UFO'er i fortiden“. Dette emne er i sig selv så omfattende, at en udførlig omtale ikke ligger inden for udstillingens rammer.

Med omtalen af tre meget berømte observationer på *planche 3*, bevæger vi os mere i dybden med emnet. Det drejer sig om Paul Trents fotos fra McMinville i USA, 1950, som tidligere har været udførligt omtalt i

UFO-NYT og som har været undersøgt af forskerholdet ved Colorado Universitetet, der udarbejdede „Condon-rapporten“.

Endvidere er der illustrationer til masseobservationen ved Trinidadøen 1958, som er udførlig refereret i Olavo T. Fontes bog „Trinidad-observationerne“, der stadigvæk kan fås ved henvendelse til SUFOI's ekspedition.

Den tredje observation omhandler et radar tilfælde, nemlig „Lakenheath-observationen“ fra England, der af American Institute of Aeronautics and Astronautics's underkomité til undersøgelse af UFO'er har været udførligt refereret i organisationens medlemsblad. (Se omtalen af dette tilfælde i UFO-NYT nr. 5, 1972, side 194-195. red.)

Planche 4 omhandler danske observationer. Det er svært at vælge, når der er så meget stof at tage af. Vi har valgt at fremhæve 5 observationer, som fordeler sig rundt om i landet: Odder, København, Fyn, Nakskov, samt naturligvis den meget omtalte observation, foretaget af politibetjent E. Hansen Maarup ved Haderslev i 1970.

På *planche 5* har vi forsøgt at danne et billede af, hvordan UFO-situationen tegner sig i de forskellige verdensdele. Dette er ikke nogen nem opgave, og så godt, som det er muligt, må man forsøge at få billedet frem ved at gennemgå de mange materialer i form af tidsskrifter og bøger, der findes om emnet, udgivet hele jorden over.

Observationerne foretaget af de amerikanske astronauter, har vi fundet så vigtige, at *en hel planche (nr. 6)* er helliget disse. Det er sikkert ukendt for de fleste, der kun snuser lidt til UFO-sagen, at der findes observationer foretaget af astronauterne, ja sågar billeder, som ikke kan identificeres som satellitter eller rakettrin etc. Teksterne er hentet fra den tidligere nævnte „Condon-rapport“, og der er kun medtaget de observationer, hvor der samtidig forelå fotografisk dokumentation. Det drejer sig om flyvningerne Gemini IV, Gemini VII, samt Gemini XI.

I *planche 7* bevæger man sig hen til spørgsmålet om, hvad der er typisk for et UFO. Også her er man inde på et vanskeligt felt. Dog vil man almindeligvis fremhæve visse former samt visse farveeffekter og flyvemåder som typiske for UFO-fænomenerne verden over.

En besøgende, der gennem udstillingen for første gang stifter bekendtskab med UFO'erne, vil sikkert spørge sig selv, om der da ikke nogensinde er foretaget seriøse, videnskabelige undersøgelser af UFO-fænomenet. Og på et eller andet tidspunkt vil en interesseret person støde på „Condon-rapporten“. Det har derfor været naturligt at bruge *en hel planche (nr. 8)* på at beskrive disse undersøgelser forløb og deres konklusion. Det er meget vigtigt, at interesserede stifter bekendtskab med mere end den officielle version af kommissionens „sprængning“. Den „uofficielle“ er meget udførligt beskrevet i bogen „UFO's Yes“, skrevet af en af kommissionens medarbejdere, Dr. David Saunders. På denne planche er desuden kopier af flere avisartikler, der giver et ganske godt billede af den blandede modtagelse, kommissionens konklusion fik i den danske presse.

I *planche 9* gengives nogle af de mest kendte videnskabsmænds og andre fremtrædende personers indstilling til UFO-sagen. Her finder man naturligvis vor trofaste støtte,

den tyske raketforsker, professor Hermann Oberth's udtalelse om, at UFO'erne er en realitet, og at „vi kan lære meget af dem“. Professor James McDonald's udtalelse er hentet fra høringen i Repræsentanternes Hus, USA, den 29. juli 1968, hvor han bl. a. sagde, at det var hans „overbevisning, at den videnskabelige verden i de sidste 20 år, var blevet misinformeret i denne sag“. Selv om det måske falder nogle, især ældre UFO-loger for brystet, må vi nok finde os med, at professor J. Allen Hynek fremover vil være en af vore trofaste forkæmpere, såfremt vi forsker videre i UFO-sagen med videnskabelige mere end lidenskabelige metoder. Vi har på flere felter haft meget stort udbytte af vort samarbejde

Kontaktbibliotekar Peter Heiberg, Nakskov Bibliotek og lederen af SUFOI's forskningsafdeling, Ole Henningsen, diskuterer teksten på planche 3. Foto: Jens Olsen.

med professor Hynek, hvis bog vi ser frem til med forventning, så en af hans udtalelser om nødvendigheden af UFO-forskningen har vi også medtaget på planche 9. Tidligere chef for NATO's luftstyrker, general L. M. Chassin, har skrevet forordet til en Aimé Michels kendte UFO-bøger. Herfra har vi hentet udtalelsen om, at „når alle undersøgelser og frasorteringer er foretaget, har vi stadig en del observationer tilbage, der stædigt modstår ethvert forsøg på forklaring. Vi kan derfor kategorisk sige, at de mystiske objekter virkeligt er blevet set og stadig viser sig på den himmel, der omgiver os“. Endelig bringes en udtalelse og et foto af Ugandas ambassadør ved FN, Grace S. K. Ibingira, der i efteråret 1971 bragte UFO-problemet ind i FN' Første Komité i en debat om fredelig udnyttelse af det ydre rum.

Den sidste planche er naturligvis helliget omtale af SUFOI. Der gives her oplysninger om UFO-NYT, om SUFOI's forskellige aktiviteter, samt hvad man skal gøre, hvis man ser et UFO.

Til udstillingen hører en lille orienteringspjece, der ud over at redegøre for hovedtrækkene ved de enkelte plancher, også fortæller lidt om kildematerialet til netop de oplysninger, der forekommer på den pågældende planche. Bagest i denne pjece findes en liste over litteratur om emnet. Denne liste er udarbejdet på grundlag af de bøger, der i forvejen findes i de danske biblioteker, så interesserede lånere ikke behøver at gå forgæves efter litteratur, der ikke findes herhjemme.

Udstillingen er bevidst forsøgt gjort så overskuelig og jordbundet(?) som overhovedet muligt, og det har glædet os at se den omtalt som „seriøs orientering om fænomenet UFO'er – uidentificerede flyvende objekter“ i introduktionsskrivelsen til bibliotekerne landet over fra Danmarks Biblioteksforening.

Udstillingen er udarbejdet af medarbejdere ved SUFOI's PR-afdeling og en speciel tak må rettes til Peter Alf Hansen og

Flemming Ahrenkiel for et meget stort arbejde for at stable dette projekt på benene.

OH

Bibliotekernes interesse for SUFOI's udstilling har været meget stor, og ikke alle biblioteker, der har ønsket at få den, har kunnet komme med i første runde.

Der er fra Danmarks Biblioteksforening fastlagt følgende „køreplan“ for udstillingen. Når den kommer til Deres bibliotek (eller et i nærheden), så fortæl Deres venner og bekendte om den – og stik selv hovedet indenfor!

UDSTILLINGSRUTE:

- 29. jan. – 10. febr.: Hirtshals Bibliotek
- 19. febr. – 3. marts: Ebeltoft Bibliotek
- 12. marts – 24. marts: Herning Centralbibl.
- 2. april – 14. april: Fredericia Bibliotek
- 24. april – 5. maj: Brøndby-Bibliotekerne
- 14. maj – 26. maj: Næstved Bibliotek
- 4. juni – 16. juni: Hundested Bibliotek
- 25. juni – 7. juli: Albertslund Bibliotek
- 16. juli – 28. juli: Ølstykke Bibliotek
- 6. aug. – 18. aug.: Københavns kommunes hovedbibliotek
- 27. aug. – 8. sept. Hørsholm Bibliotek
- 17. sept. – 29. sept. Ølgod komm. Bibliotek
- 8. okt. – 20. okt.: Thisted Bibliotek
- 29. okt. – 10. nov.: Tønder Bibliotek
- 19. nov. – 1. dec.: Vordingborg komm. Bibl.
- 10. dec. 1973 – 5. jan. 1974: Stevns Bibliotek
- 14. jan. 1974 – 26. jan. 1974: Sønder sø Bibl.

PRISER FOR ANNONCERING I UFO-NYT:

- 1/1 side: kr. 350,-
- 1/2 side: kr. 200,-
- 1/4 side: kr. 125,-

Alle priser er excl. moms og klichéer.

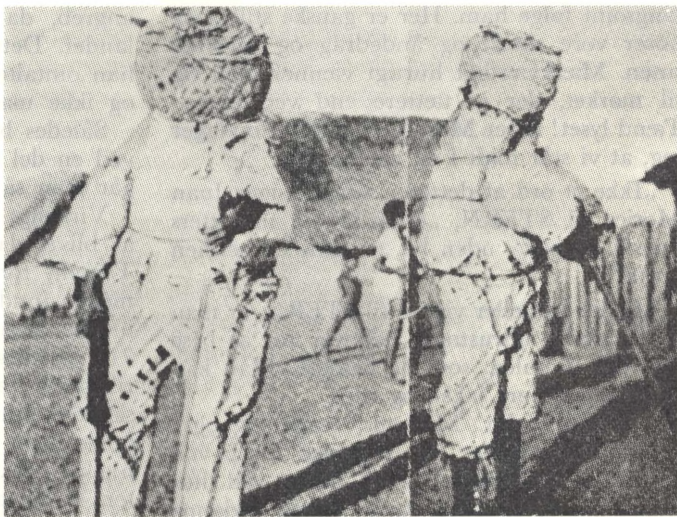
BOGANMELDELSE

Erich von Däniken:
FORTIDS GADER...
FREMTIDS VIRKELIGHED,
2. del.

Strubes Forlag, Kbh. 1972,
180 sider, ill.

Oversat af V. J. Brøndegaard,
kr. 46,75.

Indianerforskeren
Joaco-Americo Peret
tog i 1952 disse
billeder af Kayapo-
indianernes ejen-
dommelige ritual-
dragt.

I forvejen er der 3 bøger af og om Erich von Däniken på markedet herhjemme samt en dokumentarfilm. Ydermere har vi hørt von Däniken holde foredrag og vise sine lysbilleder. Så må det vel efterhånden været ret begrænset, hvad der kan findes af interessante ting at berette om.

Og dog skuffer hans nyeste bog, der på dansk har fået titlen „Fortids Gader . . . Fremtids Virkelighed, 2. del“, ikke i den henseende.

Ligesom Erich von Dänikens foredrag beskæftiger også bogen sig meget med enorme hulesystemer i Peru og Ecuador, hvoraf Erich von Däniken har besøgt en del. I bogen giver han en dramatisk beskrivelse af sit møde med forskeren Juan Moricz, der har opdaget hulerne og de enorme skatte af rent guld og andre ting af stor værdi, som befinder sig i disse huler, som efter von Dänikens opfattelse er kunstigt anlagte.

Dog, de største guldskatte befinder sig ikke i hulerne men i baggården til kirken Maria Auxiliadore i Cuenca i Ecuador. Erich von Däniken besøgte her Pater Carlo Crespi, der har samlet disse skatte, som stammer fra de indfødte, som han er en god ven af. Disse kunstværker, som er afbildet i bogen – oven i købet i farver – omtales af von Däniken således: „Det er ikke forgyldninger, men altid helt igennem rent guld“.

Disse fantastiske ting ønskede det tyske ugeblad „STERN“ at undersøge nøjere, og bladet (nr. 41, 1. oktober 1972) bragte en reportage herom af Günther Haaf, illustreret med fotos af Perry Kretz.

Resultatet af de to reporterens besøg hos forskeren Juan Moricz og dennes advokat, Dr. Garardo Pena Matheus var mildest talt ikke særligt flatterende for Erich von Däniken. Hvis altså STERN-reportagen er i overensstemmelse med sandheden.

Erich von Däniken fortæller, at han sammen med bl. a. Moricz og Matheus, efter 24 timers jeepekørsel, begiver sig ned i en del af hulesystemet iført hjelmprojektører og lommelygter. Ad en line glider man først 80 meter ned i dybet til første platform, derefter igen 2 gange 80 meter nedaf. Citat: „Moricz opfordrer os til at slukke alle lys og langsomt følge ham. Her er ganske stille, jeg hører vore skridt og åndedrag og fuglenes susen. Mærkværdigt hurtigt vænner man sig til mørket, der er tættere end ved nat. – Tænd lyset! råber Moricz. Forbløffet opdager jeg, at vi står midt i en vældig sal“.

„Ikke et ord af dette er sandt“, siger Juan Moricz til STERN, „efter blot 3 minutters march dernede, uden lys, er man simpelthen borte“.

Moricz fortæller videre til STERN, at man ingen særlig udrustning behøver for at bese den del af hulen, som de besøgte. Man kan gå lige ind iført jakke og slips.

Advokaten, Dr. Matheus, reagerede også stærkt, da han blev bekendt med Erich von Dänikens beskrivelse af sit besøg ved hulerne. „Hvorfor laver denne mand sådanne fiduser? Han gør mig til medskyldig i hans løgnehistorier. Mit gode navn og rygte som advokat står på spil“.

Forelagt de billeder, som Juan Moricz tog i 1969 af en del af hulesystemet, udtaler den tyske huleforsker og fysiker, dr. Herbert W. Franke, at der kun er tale om en typisk udtørret underjordisk flod, og at lignende regelmæssige jura-kalk-formationer bl. a. kan ses i Schwäbischen Alb.

Juan Moricz advarede Erich von Däniken mod Pater Crespi og hans „guldskat“, som iflg. STERN-korrespondenterne kun er simili, bestående af messing og blik.

Engang samlede pater Crespi gammelindianske kunstgenstande og sendte dem til Vatikan Museet. Nu kan den 90-årige pater dog ikke skelne mellem messing og guld. En af Ecuadors fremtrædende arkæologer, Olaf Holm, fortalte, at pater Crespi havde haft fikse ideer i en del år, og at dette skamløst var blevet udnyttet af kunsthåndværkere i Cuenca. Ved Holms sidste besøg, havde pa-

ter Crespi vist ham et kølergitter fra en bil. Dette havde han prist som værende et vidunderligt stykke præhistorisk arbejde.

De STERN-artiklen har været på gaden senest den 27. sept. 1972, og der bl. a. heri henvises til korrespondance med Erich von Däniken „forrige uge“, tyder meget på, at han allerede har været bekendt med disse angreb, da han holdt sine foredrag her i landet. Dette er måske også årsagen til, at han omtalte visse af figurerne som forgyldte og ikke massivt guld, som i bogen.

Således belastet med store spørgsmålstejn ved en del af Erich von Dänikens påstande, går man så videre i bogen.

Virkeligt spændende begynder læsningen at blive, da han besøger Palace Museum i Taipeh, for at søge nyt om det ejendommelige fund i Baian Kara Ula, hvor den kinisiske arkæolog Tshi Pu Tei i 1938 fandt 716 granitskiver, hvorpå en dobbeltsporet rilleskrift fører ud til randen.*) En del af skriften skulle være tydet, men en mængde oplysninger savnes stadigvæk. Desværre var hjælpen ikke at hente i Taipeh, da rapporten stadigvæk blev opbevaret i Peking-akademiet, hvortil Palace Museum ingen forbindelse havde. (Formosa- og Mao-Kina).

Videre på en enorm rejse fører Erich von Däniken os det meste af jorden rundt, hvor han endnu engang fortæller om mærkværdige fund og kuriositeter, som opbevares på museer rundt om.

Endnu engang ser von Däniken elektriske kontakter og talemekanismer på lerfigurer eller flyveapparater, hvor videnskaben ser ritualmasker. Og dog begynder man at tænke på, om det er et sammentræf, at Kayapo-indianerne ved Frescofloden i Sydamerika ved rituelle fester bærer en dragt af strå, der umiskendeligt ligner en af vore dages rumdragter. Dragten bæres til minde om sagnvæsenet Bep-Kororoti, der kom fra himmelen og levede blandt indianerne. (Se illustrationen side 35).

Erich von Däniken mener, at der et ukendt tidsrum tilbage i mælkevejssystemet fandt

*) Omtalt i UFO-NYT nr. 1, 1965. Red.

en kamp sted mellem menneskelignende intelligensvæsener, hvoraf de underlegne undslap i et rumskib. Dette landes på en endnu atmosfærisk uegnet planet (Jorden) for at narre sejrherren, som givet vil søge efter taberen af slaget. I den „ny“ atmosfære må man derfor bære gasmasker (jfr. huletegningernes hjelme, masker o. lign). Af frygt for opdagelse graver man sig ned i jordens dyb (tunneller etc.) og man etablerer en radiosender og andre tekniske anlæg på en anden planet (altså ikke Jorden), som af sejrherrene bliver ødelagt. Brudstykkerne af denne planet bliver til asteroidebæltet mellem Mars og Jupiter. Ved denne eksplosion sker der store omvæltninger på jorden, hvor man mange steder får syndflod og ændrede klimatiske forhold.

På Jorden eksperimenterede de nyankomne rumfarere med de forhåndenværende materialer, nemlig dyrene og skabte heraf „mennesket i deres billede“.

Erich von Däniken skriver selv et sted i sin bog, at hans kritikere vel forlanger hans hoved på et fad. Det gør jeg i hvert fald ikke ubetinget.

Bogen er særdeles spændende læsning. MEN den er absolut ikke underbygget tilstrækkeligt. Der mangler i allerhøjeste grad et detaljeret kildemateriale, som man i givet fald kan anvende, hvis man er interesseret i specielle ting. Og de fleste vil nok være henvist til at beskæftige sig med enkelte legender, fund etc., da det er en næsten uoverkommelig opgave at bore sig vej gennem hele materialet.

Bogen er rigt forsynet med illustrationer, heraf adskillige i fine farvefotos, som giver læseren en mulighed for at foretage sin egen bedømmelse af det foreliggende materiale, som ofte af Erich von Däniken er beskrevet i blomstrende vendinger, der tilsyneladende er mere poetiske og fantastiske end virkelighedsnære.

Erich von Dänikens næste bog vil kun behandle en enkelt ting, fortalte han i København. Det bliver da spændende at se, hvorledes stoffet tager sig ud, når der skal graves i dybden.

Vejle Amts Folkeblads filmanmelder sluttede den 5. september 1972 sin anmeldelse af filmen „Fortids Gæder . . . Fremtids Virkelighed“ således:

„. . . Argumentationen er uhyggelig løs, men serveres af en speaker med skolemesterrøst, der åbenbart skal overbevise publikum om, at de kan se kejserens nye klæder. Men det kan de ikke.

De voksne gaber og børnene larmer. Filmens eneste plus: Den er prisværdig kort.
mic-“

Sådan går det ikke alle steder. Det kan i den forbindelse nævnes, at filmen på tre aftener i Søllerød Bio på Lolland trak 30 pct. flere tilskuere end nyeste James Bond-film kunne gøre på fire aftener.

Debatten om Erich von Däniken og hans teorier og hans indicier herfor vil sikkert fortsætte endnu i meget lang tid. I et brev til STERN giver han udtryk for, at „visse dramatiske effekter må være tilladt ved beskrivelsen af sådanne anlæg (hulesystemet)“.

Det store spørgsmål er så blot: „Hvor mange andre „dramatiske effekter“ har forfatteren brugt i sin nyeste bog?

Ole Henningsen.

Beyond Condon

redigeret af Charles Bowen.

Flying Saucer Service Ltd., 21 Cecil Court, Charing Cross Road, London WC 2. Juni 1969. Pris eng. sh. 12/-.

Dette er Flying Saucer Review's anden special-udgave, med artikler fra den nord-amerikanske UFO-scene, skrevet af velkendte og mindre kendte amerikanske ufologer, og den ser ud til at være ment som et modstykke til den nedslående rapport fra Condon-komiteen.

Indholdet er delt i 3 afdelinger:

„Problems of methodology“ (med artikler af John A. Keel, W. Hickman og E. Turner, R. Leo Sprinkle, Richard Hack, William Gordon Allen og Jennifer Stevens), „The problem of communication experience“ (med artikler af Mort Young, Otto Binder og Berthold Eric Schwarz) og „The contact enigma“ (med artikler af Brad Steiger og Joan Whritenour, Jerome Clark, John A. Keel, Mrs. W. Graystone, Allen H. Greenfield og Joseph Ule). Mange artikler ledsages af illustrationer – fotografier, tegninger og kort.

Denne rapport's indhold er varieret og dækker forskellige aspekter i undersøgelser (herunder den voksende følelse hos mange ufologer af, at der kan være en forbindelse mellem UFO-fænomener og psykiske fænomener) og citerer desuden flere usædvanlige

tilfælde. Nogle af de fremlagte ideer er UFOlogisk uortodokse, men det uortodokse er ufologiens hjerteblod, og ufologi er jo i sig selv en uortodoks beskæftigelse – i den almindelige offentligheds øjne – og derfor bør denne rapport læses af alle fordomsfri ufologer (og det skulle jo være os alle).

Jeg har kun een ting at beklage mig over ved denne udmærkede rapport. Vi ved alle, at John A. Keel er en produktiv og populær skribent med en udtømmelig mængde originale ideer, men er han virkelig den mest betydningsfulde ufolog i USA i dag, som man skulle tro efter det han fremhæves? Ud af 72 sider optager John Keel 27, den næsthøjeste er psykologen Berthold Schwarz med det, i sammenligning hermed, bedrøvelige antal på kun 7 sider.

Janet Gregory.

SKYLOOK, januar 1970 /S.A.I.

Status over ti års russisk Mars-forskning

For ti år siden, den 1. november 1962, blev det sovjetiske rumapparat Mars-1 ført ud i en bane om Solen. Det var det ottende kunstige objekt, der forlod Jordens tyngdefelt, men det første, der var specielt udrustet til flyvninger så langt fra de områder, der begrænses af jordomkredninger.

På det tidspunkt havde videnskabsmænd og konstruktører allerede høstet fem års erfaringer med fremstilling og anvendelse af henvend 150 apparater i det nære verdensrum. Desværre kan denne erfaring vanskeligt anvendes på objekter i det ydre rum: det har sine særlige egenskaber, sine særtræk, sine gåder, hvoraf nogle endnu ikke er afslørede. Derfor var Mars-1 og dens forgænger, den

automatiske station Venus-1, banebrydere, hvis spændende togter afprøvede mange af konstruktørernes tekniske løsninger.

I dag, med den viden, vi har fra den kosmiske æras 15 år, ser de forestillinger, vi havde for ti år siden, naive ud. Hvorfor skjule, at vi ligesom de gamle søfarere, der var bange for at møde frygtelige uhyrer i ukendte verdensdele, undertiden tillagde det ydre rum alt for skumle egenskaber og plagede os selv med spekulationer om, hvordan man bedst skulle føre sit rumskib frem mellem et ikke eksisterende Skylla og Karybdis.

Virkeligheden viste sig mere imødekommende. Meteorfaren stod for videnskabsmæn-

dene ved begyndelsen af rumflyvningerne som et truende spøgelse. Nu er den reduceret til et fuldt ud acceptabelt niveau. Erfaringerne fra opsendelsen af de første mars- og venus-apparater og de første „sonder“ viste os, hvordan vi kunne lave mere rationelle konstruktioner af automater til det ydre rum og forbedre de vigtigste systemer i dem som for eksempel radioanlæg, varmeregerings-systemer, energiforsyning, styring, og hvilke materialer der er egnede. Nu er vi ikke bange for, at optikken skal blive uklar under strålingspåvirkning, eller at nogen livsvigtig hermetisk samling skal sublimeres (fordampe) i rummet. Vi lærte også at bekæmpe en skræmmende fare som den såkaldte „koldsvejsning“ i vakuum, hvor overflader som følge af den samme sublimering bliver „superrene“, således at dele, der skulle bevæge sig i forhold til hinanden, kommer til at hænge uløseligt sammen.

Nu kan man roligt sige, at de kosmiske vidder mellem Venus' og Mars' baner er overvundet.

Mens betingelserne for flyvning i det ydre rum viste sig gunstigere end ventet, så skuffede de reelle fysiske betingelser på selve Mars selv de mest nøgternt tænkende forskere, for ikke at tale om den videbegærlige offentlighed. Og atter – hvor var vi dog naive for ti år siden! Tænk engang: liv på Mars, kanaler, månerne Fobos og Deimos kunstprodukter, civilisation på en anden planet!

Mars' virkelighed blev en stor overraskelse for mange. Og som det ofte går, blev de tidligere begejstrede appeller til menneskeheden om straks at udruste en bemanded ekspedition til Mars afløst af den modsatte yderlighed: der skulle ikke være noget at gøre på Mars, ikke noget at flyve dertil efter, ikke noget af interesse dér. Sådan er det selvfølgelig ikke. De data, der blev fremskaffet af de sovjetiske Mars- og de amerikanske Mariner-flyvninger, viser, at Mars er en overordentlig interessant planet, der hverken ligner Jorden, Venus eller Månen. Og selv om det éntydigt er fastslået, at der ikke findes civilisation på Mars, er der slet ingen grund til at kassere programmet for undersøgelse af

Mars. For øvrigt regnede videnskabsmændene, da man vedtog dette program, heller ikke med at træffe marsboere eller at finde et højt organiseret liv på Mars, de forstod, at det var usandsynligt. Hovedvægten blev lagt på studiet af overfladen, atmosfæren og rummet omkring Mars. Og her er succes'en altså total.

For det første har man fået et tilstrækkeligt detaljeret kort over Mars' overflade. Det viste sig, at Mars' relief i det ydre ligner Månens, men samtidig adskiller sig fra den i mangt og meget og ikke har analogier med noget af de undersøgte himmellegemer. Foruden talrige kratere (hvis tilstedeværelse først nu er helt forstæelige), er der fundet vulkaner indtil 8 kilometer høje (sandsynligvis endog virksomme) og ved siden af dem brede flader uden nogen som helst detaljer. Dette sidste træk samt støvstormene på Mars får nogle forskere til at antage, at den famøse fare for at drukne i månestøv nu er aktuel for Mars' vedkommende. Derimod viste „marskanalerne“ sig at være fantasibilleder.

For det andet er der på Mars observeret tydelige spor af stærke strømme af en væske, formodentlig vand. Til trods for, at mængden af vanddamp i Mars' atmosfære er tusinde gange mindre end i Jordens, findes der åbenbart is på Mars i form af polarkalotternes is (sammen med frossen kulsyre) og muligvis i form af is under jordoverfladen. Netop denne is kan under visse forhold forvandles til vand. Men hvis der er eller har været vand i flydende tilstandsform, kan man ikke udelukke sandsynligheden af primitive livsformer på Mars, måske blot forstenede levn af nu uddøde former.

For det tredje atmosfæren. Mens man for ti år siden overvejende mente, at atmosfæretryk på Mars var ret stort, henved en tiendedel af Jordens, er det nu konstateret, at det er af størrelsesordenen en hundrededel. Man antog i analogi med Jorden, at der i Mars' atmosfære var en stor mængde kvælstof, men i virkeligheden er dens hovedbestanddel kuldioxyd. Samtidig blev noget bekræftet: de overordentlig store vindhastigheder – over 100 meter i sekundet.

Mens oplysningerne om vand og liv på Mars hovedsagelig har erkendelsesmæssig interesse, er informationen om atmosfæren og overfladen meget vigtig for konstruktørerne af den næste serie marsapparater. Blandt andet er problem nr. 1 de stærke vinde. Her er de traditionelle landingsmetoder ikke egnede. Man må indføre et kompliceret styresystem, som gør det muligt for apparatet ved hjælp af motoren at parere afdriften. Der er en anden mulighed: at vælge regioner, hvor der i landingsøjeblikket ventes at være vindstille. Men endnu vil næppe nogen vove at give sig af med langtidsprognose af vejret på Mars. I hvert fald får den jordiske meteorologiske erfaringer os til at betvivle det.

Trods vanskeligheder står det klart, at Mars-3's landingsapparats bløde landing på Mars kun var begyndelsen til studiet af Mars med rumfartøjer på selve planeten.

De sovjetiske rumapparaters flyvninger til Månen leder ind på den tanke, at undersøgelsen af Mars med automatiske stationer kan udvikle sig i samme rækkefølge: først simpelthen nå frem til overfladen (Mars-2), så en blød landing af et stationært laboratorium (Mars-3, så afhentning af jord fra Mars og endelig marsvogne. Ganske vist kan marsprogrammet trods overensstemmelsen i de to første faser adskille sig væsentligt fra måneprogrammet. Mens f. eks. afhentningen af jord fra Månen i vanskelighed kan sammenlignes med landsætningen af et månekøretøj på Månen, vil afhentningen af jord fra Mars være mange gange vanskeligere end at sende et marskøretøj til Mars. Alene det, at afhentningen af jord fra Mars kræver en langt kraftigere bæreraket end et marskøretøj (til Månen benyttedes i begge tilfælde den samme bæreraket), vidner om, at disse opgaver er af forskellig klasse. Hvis man altså skal opstille prognoser, er det derfor bedre at planlægge afhentningen af jord fra Mars til et senere tidspunkt.

Men marskøretøjet er heller ikke nogen simpel maskine. Før man kan sende det til Mars, får man hovedbrud med dets automatiske kørsel. Sagen er, at radiosignaler fra Jorden til Mars og tilbage tager fra 7 til 40

minutter. Det vil sige, enten at marskøretøjet må stå stille mere end det kører, eller have så „klogt“ et styresystem, at det kan erstatte den erfaring, viden og følesans, som de mennesker, der leder dets program fra Jorden, er i besiddelse af. Og det er meget, meget vanskeligt.

Derfor vil de nærmeste starter til Mars forfølge mere beskedne mål. Der er jo endnu problemer nok tilbage, også for relativt simple kosmiske apparater.

Aleksander Serov.

Fakta om Sovjetunionen, nr. 21, 10. nov. 1972

...og så VENUS

S-BAND RADAR

TIL KORTLÆGNING AF VENUS

S-bånd radar, der i stand til at kortlægge Venus' usynlige overflade med en opløsningsevne på 1 km – tilsvarende de bedste fotografier af Månen taget fra Jorden – vil blive installeret ved Arecibo, P. R, National Astronomy and Ionosphere Center før Jordens konjunktion med Venus i 1975.

Den nye kombination af senderkraft, modtagerfølsomhed, frekvens og antennestørrelse vil blive 150–200 gange så kraftigt som det udstyr, man nu er i besiddelse af.

Andre studier

Skønt Venus' skydækkede overflade vil blive det første mål, vil den nye radar også hjælpe forskerne med at studere Merkur, Mars, ca. 100 asteroider, Jupiters fire største måner og – marginalt – Titan, Saturns største måne.

Foruden at kortlægge Jupiters måner vil forskerne bruge radaren som et „gratis rumskib“ i formørkningseksperimenter til at studere Jupiters øvre atmosfære.

Radarens kapacitet vil også sætte videnskabsmændene i stand til at afsøge rummet mellem Jorden og Månen for omkredsende brokker, kendt som trojanske satellitter, ikke større end basketbolde.

EJ/BK

EN SPLINTERNY UFO-BOG!

UFO og VIDENSKABEN

6 kendte videnskabsmænd diskuterer UFO'er

„Det er fuldstændigt uholdbart, når Condon-rapporten vidt og bredt forkynder, at hele UFO-problemet simpelthen drejer sig om mistolkninger af kendte ting“.

Dr. Hynek i „UFO og VIDENSKABEN“

„Løj Mr. Adamski bevidst? Eller blev han samlet op af Firkon, taget til det nordlige New Hampshire, hypnotiseret og bedt om at se ud af vinduet?“

Dr. Salisbury i „UFO og VIDENSKABEN“

„Jeg tror rumskibshypotesen bedst af alle kan forklare den lange række af beviser for UFO-fænomenet“.

Dr. Sprinkle i „UFO og VIDENSKABEN“

„I 1947 undersøgte USAF's bedste teknikere og forskere UFO-fænomenerne. De konkluderede, at ikke alene var UFO'erne virkelige, men de var også interplanetariske!“

Dr. Harder i „UFO og VIDENSKABEN“

„Mit syn på UFO-problemet er, at det på ingen måde er et nonsensproblem, men et problem af iøjnefaldende videnskabelig interesse“.

Dr. McDonald i „UFO og VIDENSKABEN“

„Jeg ser afgjort ikke pessimistisk på vore chancer for at gøre virkelige fremskridt overfor dette problem“.

Dr. Saunders i „UFO og VIDENSKABEN“

UFO og VIDENSKABEN er første bind i SUFOIs nye
DEBATBOGS-SERIE – se den nu!

SKANDINAVISK UFO INFORMATION – SUFOI. I KOMMISSION HOS STRUBES FORLAG

134 sider

Boglade-pris, pr. stk. kr. 29,75

SÆRPRIS FOR SUFOI-MEDLEMMER:

kr. 22,-

Indbetal beløbet – kr. 22,- – på

GIRO 11 77 25 – SUFOIs REGNSKABSKONTOR
Oxford Allé 3 A, 2300 København S.

NB: Anfør venligst på bagsiden af „talon til modtageren“,
at det er UFO og VIDENSKABEN, De ønsker!

Clarke enig med von Däniken

Den berømte videnskabsmand og science fiction forfatter, Arthur C. Clarke, er bl. a. kendt for bogen „2001“ (og endnu mere for filmen af samme navn). Mindre kendt er det måske, at han har været en af hovedkræfterne bag udviklingen af kommunikations-satellitterne.

Under en TV-udsendelse, der blev bragt i Sveriges program I lørdag d. 20. januar 1973, udtalte Clarke, at han ikke mente, Jorden nu blev kontaktet af væsener udefra. Derimod anså han det for yderst sandsynligt, at vi tidligere kan have været besøgt af ikke-jordiske intelligensvæsener. Det vil sikkert kunne betale sig, mente han, at søge efter beviser herfor inden for det arkæologiske område. Men det skulle også være uomtvistelige beviser – som for eksempel et forstenet TV-apparat.

IOKj